

ALBANIAN POST

**Nr.
53**

**JANAR /
JANUARY
2023**

Editor in Chief: Dr. Fatmir Terziu - Telephone: 07984497444 - contact@fjalaelire.com - www.fjalaelire.com

16 Ardhmëria...

04 Flora...

07 Mother Tereza...

11 Albert...

NDRYSHIMET PËRPARA NË VITIN 2023

Ndërsa i tham lamtumirë 2022-shit, ne shikojmë përpara në vitin 2023 dhe gjithçka që do të sjellë me vete. Fatkeqësisht për disa, kjo do të thotë kufizime dhe ligje të reja për çështje madhore si taksat dhe përfitimet. Legjislacioni i ri pritet të futet në vitin e ri. Jo vetëm që do të ndikojë në taksa dhe përfitime, por shoferëve do t'u jepen edhe ligje të reja për rrugën. Disa prezantime të reja do të shohin paketat e pagave në rritje të lehtë. Të tjerët do të shohin kufizime në situatat e përditshme si parkimi dhe votimi. Por çfarë saktësisht po prezantohet? Dhe si do të ndikojë tek ju? Ne hedhim një...

(vijon në faqen 02)

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

**Këshilla
ligjore
FALAS**

**Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor**

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton high street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

(vijon nga faqja 01)

...vështrim në disa nga ligjet e reja që vijnë në vitin 2023. Ja gjithçka që duhet të dini:

Taksa e Këshillit pritet të rritet sërish në vitin 2023. Për fat të keq, rritja në vitin 2023 parashikohet të jetë më e lartë se vitet e mëparshme. Taksa e Këshillit në 2023 do të rritet me 5%. Në vitet e mëparshme, norma është rritur me 3%. Mbikëqyrësi OBR ka thënë se kjo rritje do të ndihmojë për të mbledhur 4.8 miliardë £ në vit deri në vitin 2028. Megjithatë, Aleanca e Tatimpaguesve ka thënë se rritja do të ushtrojë presion mbi familjet që tashmë po luftojnë me faturat, me shefin ekzekutiv John O'Connell tha: "Autoritetet lokale padyshim po përballen me shpenzime më të larta, por rritjet e konsiderueshme të normave nuk mund të justifikohen ndërkohë që vazhdojnë projektet e kota dhe pagat e tepruara."

Pas presionit të publikut, qeveria është angazhuar në zotimin e saj manifest për të mbajtur 'bllokun e trefishtë' për pensionet. Kjo do të thotë se, pavarësisht se ka shqetësime pas rënies së paundit gjatë kohës së Liz Truss si kryeministre, pensionet do të rriten siç ishte planifikuar në prill në përputhje me inflacionin në një normë prej 10.1%. Përfitimet e tjera të moshës së punës do të rriten gjithashtu me normën e inflacionit. Megjithatë, një përfitim që do të mbetet i ngjirë në nivelin e tyre aktual është përfitimi i strehimit.

Është një mjerim i mëtejshëm për familjet në Mbretërinë e Bashkuar pasi çmimet e energjisë do të rriten më tej në pranverën e vitit 2023. Kufiri i ri i çmimeve do të prezantohet në prill 2023 dhe do të vendoset në 3,000 £. Kjo vjen pasi kryeministri

Rishi Sunak paralajmëroi se problemet e Mbretërisë së Bashkuar - përfshirë rritjen e çmimeve të energjisë - nuk do të "shkurtohen! Në vitin e ri. Kancelari Jeremy Hunt tha: "Nga prilli, ne do të vazhdojmë Garancinë e Çmimit të Energjisë për 12 muaj të tjerë në një nivel më të lartë prej 3,000 £ në vit për një familje mesatare. Me çmimet që parashikohen të mbeten të larta deri në vitin e ardhshëm, kjo do të thotë ende një mbështetje mesatare prej 500 £ për çdo familje."

Projektligji për Sigurinë në internet është hedhur në parlament që kur ish-sekretarja e Brendshme Priti Patel prezantoi projektligjin gjatë mandatit të saj. Projektligji, i cili pritet të miratohet në fillim të vitit 2023, do të prezantohet për të synuar përmbajtjen e dëmshme në internet. Do të jetë shumë e shtrirë për bizneset dhe shërbimet në internet, duke përfshirë faqet e mediave sociale dhe tregjet e tregtisë elektronike. Organizatat që nuk arrijnë të mbrojnë përdoruesit e tyre, edhe nga përmbajtja e krijuar nga përdoruesit, do të shqyrtohen nga një rregullator i ri dhe mund të përballen me gjoba për çdo shkelje.

Letërnjoftimi i votuesit është bërë një temë e diskutueshme, me disa që pretendojnë se do t'u heqin të drejtën atyre që nuk kanë dokumente identifikimi nga të votojnë në zgjedhje. Sidoqoftë, një kërkesë e re për të siguruar

ID për të votuar do të futet në vitin 2023. Votuesit duhet të marrin çdo formë të vlefshme të letërnjoftimit me foto në qendrën e votimit për të votuar në zgjedhjet e ardhshme. ID-të e vlefshme përfshijnë patentë shoferi fotografik, pasaporta, dokumente biometrike të imigracionit dhe disa leje udhëtimi koncesionare.

Parkimi është gjithmonë një temë e diskutueshme për shoferët, përdoruesit e rrugës dhe këmbësorët. Por në vitin

2023, Skocia do të bëhet vendi i parë i plotë në Mbretërinë e Bashkuar që do të vendosë një ndalim të parkimit në trotuar. Masa, e cila ndalon makinat dhe automjetet të parkojnë në çdo hapësirë trotuari, thuhet se përmirëson aksesin në trotuare për këmbësorët, përfshirë familjet me karroca dhe përdoruesit e karrigeve me rrota. Ai tashmë është prezantuar në Londër, me Anglinë që ka të ngjarë të ndjekë shembullin në të ardhmen.

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

HIGH COURT OF JUSTICE:

NËSE NDONJË/RA ËSHTË VIKTIMË:

1. E TRAFIKIMIT NJERËZOR
2. E SKLLAVËRISË MODERNE

KA TË DREJTË PËR LEJE QËNDRIMI

GUSTO 272 ITALIAN

RESTORANTI I MUNGUAR NË LONDËR

ZBULO NIVELIN E RI TË SHIJES
Dasma-Festa-Ditëlindje-Familjare-Komunitet

**ADRESA: VETËM DY MINUTA LARG NGA
STACIONI I TRENIT PRESTON ROAD**

TELEFON: 020 8904 7775
EMAIL: INFO@GUSTOITALIAN.CO.UK

PSE KA GJITHNJË IDE MODEL TEK “GUSTO 272 ITALIAN”

E arsyeshmja e biznesit

Diku në shënimet e hedhura me raste, thuajse në raste kur vetvetja prezanton vetveten, idealin dhe konceptin e jetës dhe përkushtimit ndaj biznesit, Flora Osmani shkruan se është më mirë të jesh ajo që je, natyralja, realja, vetvetja dhe jo një kopje e tjetërsuar. Kjo e bën pikërisht këtë zonjë të nderuar, këtë biznesmene dhe familjare të suksesshme që të jetë një nga pikat më të ndjeshme e më të arsyeshme në përkushtimin familjar, atë ndaj biznesit, respektit të Tjetrit, pikërisht klientit.

Pak javë më parë në mjediset e restorantit të saj, festa mori përmasa të tjera. Ishte një festivitete i ndjeshëm, mbyllja e vitit që bashkoi tërë të angazhuarit, stafin, drejtuesit, punonjësit, specialistët, profesionistët dhe të Tjerët e njërës prej kompanive më të suksesshme në Britaninë e Madhe që drejtohet nga biznesmeni i mirrënjohur, Aqif Neli. Kompania në fjalë, që mbetet prioritet dhe respekt i angazhimit dhe profesionalizmit, pra kompania që drejtohet nga z. Neli, kompania “A N Construction Solution Limited” në fundvit gjeti atë që pikëton modelin e respektit, profesionalizmit, interesit reciprok, por mbi të gjitha atë që bashkon shqiptarët në një pikë të rëndësishme falë dy profesionistëve të mirëintegruar.

Themi kështu pasi si në rastin e parë, ashtu dhe në të dytin, kemi atë që në sistemin më të përparuar të biznesit britanik në vite funksionon preambula “Ndërsa ekipet dhe departamentet krijojnë lidhje, individët natyrisht i besojnë njëri-tjetrit më shumë. Kjo jo vetëm që është e mirë për produktivitetin e ekipit, por rrit moralin në të gjithë komunitetin. Pa besim, ekipet nuk do të punojnë së bashku dhe nëse ekipet nuk mund të bashkëpunojnë, atëherë

inovacioni thjesht nuk do të ndodhë.”

Ndërsa grupet e aftësive të njerëzve bëhen gjithnjë e më të specializuara, bashkëpunimi si praktikë bëhet më i rëndësishëm se kurrë. Por çfarë do të thotë saktësisht? Çfarë është bashkëpunimi? Edhe pse “bashkëpunimi” është bërë paksa një fjalë kyçe e korporatës, kjo nuk do të thotë se është një klishe boshe. Përkundrazi, bashkëpunimi në vendin e punës është ajo që e bën punën ekipore të suksesshme. Është vërtetë kaq e thjeshtë.

Bashkëpunimi është kur një grup njerëzish mbledhen së bashku dhe kontribuojnë me ekspertizën e tyre në dobi të një objekti, projekti, ose misioni të përbashkët. Në rastet e tjera, të njohra të artit e të funksionit mediatiq, është një fotograf që punon me një stilist për të krijuar një imazh të kopertinës, ose një departament teknologjie që mbledhet rregullisht me ekipin e marketingut për të përbushur qëllimet tremujore. Me fjalë të tjera, bashkëpunimi është procesi i punës në grup. Por është gjithashtu një aftësi e mësuar. Sa mirë bashkëpunoni me të tjerët do të ndikojë shumë në rezultatin e projektit në grup.

Pavarësisht se kompania juaj bashkëpunon, ajo e bën këtë gjatë gjithë kohës, vazhdimisht (madje edhe tani). Në fakt, bashkëpunimi është aq i rrënjësor në mënyrën se si njerëzit punojnë në ditët e sotme, sa që rrallëherë e vërejmë edhe kur e bëjmë atë. Thënë kështu, ia vlen të bëhet një hap prapa për të vlerësuar se si ju dhe njerëzit tuaj bashkëpunojnë. Pse? Sepse kompanitë që bashkëpunojnë mirë ka të ngjarë të jenë më të suksesshme financiarisht, më të harmonizuara nga ana kulturore dhe të kenë shkallë më të lartë angazhimi. Le të hedhim një vështrim në shtatë arsye pse bashkëpunimi është i rëndësishëm dhe pse

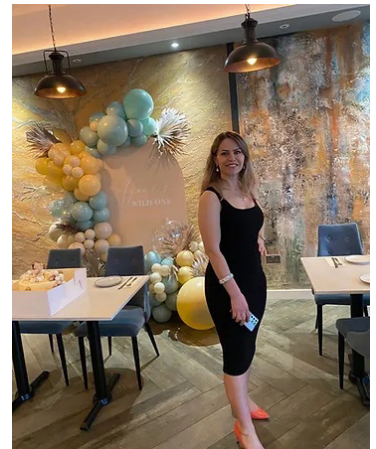
restoranti shqiptar “Gusto 272 Italian” që drejtohet nga biznesmenja shqiptare, Flora Osmani, ka vlerat dhe rezultatet e veta. Është një përkushtim dhe një efekt i mirëmenduar i kësaj biznesmeneje, ë gjithnjë kërkon të afrojë sa më shumë mundësi lehtësuese për klientët e restorantit të saj në Preston Road.

Ide të respektuara

Duke biseduar me drejtuesen e përkushtuar të këtij restoranti, mësojmë se është përsëri ajo kohë e vitit që do të thotë se ajo dhe stafi që drejton ka disa ide të shkëlqyera për restorantin! Është gjithnjë parësore, puna me njerëz të njohur, të rinj nga fusha të ndryshme të biznesit që hap gjithashtu kanale të tjera suksesi, që përndryshe do të mbeteshin të mbyllura. Biznesmenja Osmani, duke folur me ekipin dhe stafin e saj të punës pranon se “Gjetja e mënyrave të reja për të komunikuar dhe shkëmbyer vlerat është jashtëzakonisht e rëndësishme për suksesin e çdo biznesi, prandaj bashkëpunimi duhet të përdoret sa herë që është e mundur për të krijuar lidhje midis departamenteve.”

Për të, krijimi i një vendi pune më koheziv dhe të hapur përfiton të gjithë, sepse, sipas Flora Osmanit, “mbajtja e komunikimit të rregullt dhe të drejtpërdrejtë me anëtarët e ekipit, ju ndihmon të fitoni njohuri të vlefshme për operacionet e secilit departament dhe të jeni në gjendje t’i zgjidhni problemet shpejt”. Për më tepër, i afron të gjithë pak më pranë njëri-tjetrit dhe përmirëson misionin e përgjithshëm të biznesit tuaj.

Shumë mjete bashkëpunimi, si një intranet për shembull, e bëjnë këtë. Ato janë krijuar për të hapur në thelb biznesin në mënyrë që të gjitha fushat të mund të komunikojnë me njëra-tjetrën dhe të mbajnë shënime mbi atë që ekipet e tjera po punojnë përmes

përditësimeve të rëndësishme të bashkëpunimit, si të thuash.

Krishtlindja ishte një kohë për festa të gëzueshme dhe për të shijuar kohën me të dashurit tuaj, na thotë Flora Osmani, dhe sigurisht që nuk ka dyshim se është një nga festimet më të pritshme bashkë me natën e vitit të ri. E tëra çfarë ju duhet të bëni është të dilni nga shtëpia juaj dhe me siguri do të shihni një sërë dekorimesh shumëngjyreshe në të gjithë lagjen. Krishtlindjet mund të jenë një kohë jashtëzakonisht fitimprurëse për bizneset, veçanërisht restorantet, por për “Gusto 272 Italian” që drejtohet nga biznesmenja shqiptare, Flora Osmani, është dhe një sy ndaj komunitetit shqiptar, e pse jo dhe ndaj komunitetve të tjera, që kanë respektuar dhe respektojnë gjatë një viti të tërë punën dhe profesionalizmin e “Gusto 272 Italian” na shpjegon, Flora Osmani. Njerëzit janë në kërkim të vendeve të mahnitshme ku mund të rrinë me familjen e tyre dhe të kalojnë një kohë të mirë. Kjo është gjithashtu koha e përsosur për të lënë shenjë e mirë si restorant dhe për të çimentuar vendin e restorantit në komunitetin tonë. Megjithatë, kjo është dhe shpirtmirësia dhe humanizmi që duhet më së shumti në këtë kohë festive në avantazhin e përbashkët, ndaj dhe përzgjedhja e restorantit të saj i përkoti shansit të kompanisë së lartpërmendur dhe dhjetra e dhjetra grupeve dhe bizneseve të tjera...

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

Këshilla ligjore FALAS

Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor

- Dokumente udhëtimi
- Procedura për leje qëndrimi dhe viza
- Kur jeni kotigjent për t'u riatdhesuar ose të ndaluar nga organet e emigracionit
- Mbulojmë të gjitha aspektet e emigracionit
- Zgjatje vizash
- Leje pune
- Rishikim juridik
- Apelimi Tribunali
- Rastet e trashëgimisë

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

Rashid & Rashid Solicitors, si të gjithë avokatët e tjerë në praktikë në Angli dhe Uells, është Kompani e autorizuar dhe e rregulluar nga Autoriteti i Rregullimit të Aplikantëve.

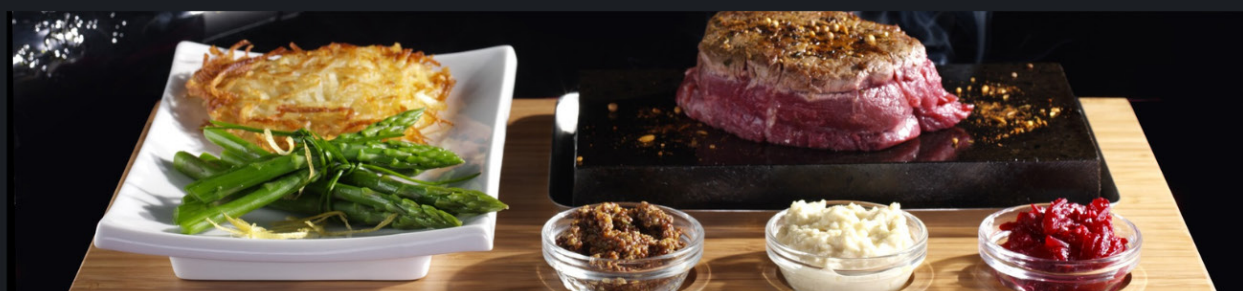
Avokatët tanë të emigracionit kanë mbi dhjetë vjet përvojë në fushën e emigracionit dhe ligjit të azilit.

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton high street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

VILA "RONEL" BAR RESTAURANT

SHIJO NIVELIN E RI TË KUALITETIT

46 BIRCHINGTON ROAD
NW6 4LJ

KONTAKTO: 020 7624 1385

NË HAPAT E SHOQATËS SHQIPTARE “MOTHER TEREZA-ALBANIAN UNION”

Një video e realizuar trembëdhjetë vite më parë, që përkon me një nga përvjetorët e krijimit të shoqatës shqiptare “Mother Tereza-Albanian Union” që drejtohet nga një grup aktivistësh dhe vullnetarësh me në krye Dr. Zamira Përfundi Ruspi, natyrshëm më zgjoi dëshirën për të shkruar pak më shumë në lidhje me atë që kjo shoqatë ka bërë, ndikuar dhe frymëzuar në vitet e ekzistencës së saj në mesin e komunitetit shqiptar. Pikërisht në këtë ngacmim, me një meorje të pastër sjell ditët e para të krijimit të kësaj shoqate disa vite më parë në një mjedis të një godine, pronë e një komuniteti tjetër, por që në ditën e parë të ardhjes në jetë, anëtarët e kësajshoqate sollën garë, gëzim, optimizëm, projekte, ide dhe në të njëjtën kohë u bënë një urë lidhëse me atë komunitet e me shumë të tjerë që morën pjesë aty.

Me njëherë një nga projektet e para të kësaj shkolle ishin shkollat suplementare në gjuhën e bukur shqipe. Duke ditur se shkollat plotësuese ofrojnë mundësi arsimimi me kohë të pjesshme për fëmijët dhe të rinjtë, kryesisht nga komunitetet dhe pakicat etnike, në Londër, për zonën ku shtrihej kjo shoqatë dukej si një shkëndijë e madhe dhe një pritshmëri mjaft e ndjeshme. Dhe kështu Arsimi plotësues i kësaj shoqate natyrshëm mund të përkufizohet si i gjithë mësimi jashtë shkollës. Në veçanti, klasat u fokusuan në ofrimin e mbështetjes shtesë për lëndët e kurrikulës duke përfshirë të gjitha gjuhët, historinë dhe aktivitetet pasuruese kulturore si besimi, artet dhe sportet. Shkollat plotësuese ofruan këtë gamë të mbështetjes arsimore (gjuhën, programin bazë, besimin dhe kulturën) jashtë ditës së shkollës (dhe për këtë arsye ndonjëherë ata u referuan si mjedise jashtë

shkollës) dhe brenda kontekstit të një etnie, kombëtare, besimi, ose besimi specifik. bashkësia fizike. Ato u themeluan dhe u menaxhuan nga anëtarët e komunitetit, përgjithësisht mbi baza vullnetare. Si organizata me bazë në komunitet, ato vepruan si pika thelbësore informacioni dhe avokimi për të rritur dhe fëmijët. Kështu nxënësit, të rinjtë dhe më tej

edhe disa prindër në nevojë për gjuhën iu bashkuan asaj që në Angli është një masë prej 3000-5000 shkollash të tilla.

Ndërsa kemi ndjekur në kohë të ndryshme këto shkolla, natyrshëm kemi dëgjuar dhe vlerësime nga minibashkitë ku kjo shoatë operon, nga shkollat ku ajo ishte dhe ka qenë e vendosur, nga profesionistë të këtyre shkollave, kurrikulave, vizitorë dhe inspektorë të programeve nga vendi dhe nga Atdheu e mjaft të tjerë. Edhe mjaft prindër kanë shprehur mendimet etyre pozitive për këtë shoqatë, shkollat e saj, aktivitetet dhe projektet që shkojnë deri tek kualifikimi i asistentëve ligjorë të mësuesissë. Për këtë kjo shoqatë ka projektet e saj në vazhdim.

Sipas mendimeve të grumbulluara, intervistave dhe opinioneve të shumta, më shumë se një e treta e njerëzve të përfshirë përjetojnë ndjenjën e tyre më të madhe

të përkatësisë kur janë në punë, angazhim, aktivizim me komunitetin e të tjera. Kjo është më shumë se sa ata ndjejnë në vendin e tyre të adhurimit, ose në lagjen e tyre, dhe e dyta pas ndjenjës së përkatësisë që ndiejnë në shtëpinë e tyre, apo në mjedisin komunitar, që shkon deri në gjashtëdhjetë përqind. Ky është një detyrim mjaft i

“Kur festojmë” – thotë Dr. Zamira Përfundi Ruspi, - “aktivitetet në grup në të gjithë familjen tonë të angazhuar, edhe nëse u bënë në një format virtual, kultivuan eksperiencë, dhe ne ende kultivojmë përkatësinë në një fuqi vullnetare të larmishme, ndërkohë që u mundësojmë aktivistëve dhe komunitarëve të bashkohen dhe të rriten si një ekip.” Por, përveç atyre festiviteteve që njihen në salla e dana të caktuara, cilët janë disa shembuj të festimeve të komunitetit të kësaj shoqate?

Edhe pse ato mund të jenë ishin, sikurse u tha, virtuale për shkak të pandemisë, festimet e komunitetit “Mother Tereza-Albanian Union” që drejtohet nga një grup aktivistësh dhe vullnetarësh me në krye Dr. Zamira Përfundi Ruspi, në thelbin e tyre kanë të bëjnë me ndarjen e ngjarjeve të gëzueshme në të gjithë anëtarët si një organizatë. Shembujt përfshijnë daljet në ekip, festimet e festave, ngjarjet bamirëse, projektet e përgjegjësisë sociale, ndërtimin e ekipit jashtë mjedisit të zakonshëm, klubet e drejtimit, festivalet dhe më shumë ditëlindjet, arritjet e të rinjve, dekorimet, certifikatat dhe pozitivetet e shumta.

Por si mundet që shoqata “Mother Tereza-Albanian Union” që drejtohet nga një grup aktivistësh dhe vullnetarësh me në krye Dr. Zamira Përfundi Ruspi, të bëjë të mundur që e gjithë familja e saj të funksionoj si një model, të ndajë dhe të festojë ngjarjet e komunitetit? Shumë organizata të klasit i janë drejtuar një zgjidhjeje angazhuese dhe gjithëpërfshirëse, dhe me këtë modeli është zgjeruar tek kjo shoqatë, që natyrshëm angazhon mjaft të tillë, biznesmënë, intelektualë, aktivistë, profesionistë e të tjerë. Kjo gjithëpërfshirje e bën punën më të mirë dhe më të ndjeshme, më entuziaste...

KUR ZBATIMI I LIGJIT SHTON RESPEKTIN

Pak ditë në Atdhe, të lidhin me shumë memorje, me shumë arsye të pikëtakosh realitetin, fatin e ditëve që kanë shkuar, dhe atyre që janë duke përshkruar. E në pak orë, pak ditë, pak kohë natyrshëm realiteti është i prekshëm. Është i tillë se natyrshëm forma e tranzicionit gjeografik të syve kërkon të emetojë, atë që ndjen, atë që e fikson, atë që e prodhon si produktin e një ideje, e një shkrimi. E kjo e fundit është gjithnjë me ne...

Me ne ishte edhe atë ditë, kur më duhet të rinovoja Licencën e Drejtimit të Automjetit, të cilën e kisha marrë kohë më parë, e që tashmë ajo e shënuar në karton, dukej se i kishte dalë modës dhe kohës, dhe një rregull tjetër përcaktor, përcaktonte arsyen dhe domosdoshmërinë e marrjes së një Licence të re. E kështu në një kohë të reduktuar, natyrshëm mjaft vetë mund ta kenë provuar, të duhet të lëvizësh sa në pikat që lidhen me dokumentacionin, në zyrat e paisjes me këtë dokument, e deri tek mjekët specialistë, që janë caktuar sipas Ligjit Përkatës. E kështu duhet të vraposh tek mjeku i syve, mjeku i veshëve, e tek Mjeku i Familjes, që në rastin konkret kohëlargësia e ka bërë disi në "harresë".

Harresë? Jo fort kështu, kur troket në ish godinën e Klinikës Dentare. Themi kështu se dikur njihej si Klinika Dentare, tashmë është një ndërtesë që ka në rretin e shërbimeve të saj mjaft hapësirë nga fusha mjekësore. E aty, pikërisht tek Rruga Mehmet Bajraktari, Elbasan, 3001, ndodhet dhe shërbimi i Mjekes së Familjes Ermiola Demiri Selita, mjekja të cilën duhej të kontaktoja e të kryeja të gjitha veprimet ligjore në bazë të kërkesës së domosdoshme për t'u paisur me Licencën e re të Drejtimit të Automjetit. E menjëherë sipas rregullave...

Shoku që kisha me vete, një mik i mirë, i respektuar në qytetin tim, trokiti menjëherë duke mos iu duruar. Dhe pas trokitjes, foli diçka dhe pastaj bëri me dorë nga unë, duke e hapur derën akoma më shumë e duke i thënë se a më njihte mua. Doktoresha buzëqeshi, nuk ia dha asnjë

shkas njohjeje, pastaj me një mirësjellje iu drejtua shokut tim, që duhej të bëja disa analiza dhe të pastaj të bëja një pagesë ligjore, sipas kuotave të përcaktuara, e më pas të prisja kohën për të shkuar për vizitën e përgjithshme. Por, shoku im ndërhyri, disi i mërzhitur dhe i kërkoi që të bëhej një "privilegj", pasi unë isha një person publik, i njohur, dhe ..., së fundi kisha një kohë të reduktuar.

Mjekja e dëgjoi me vëmendje dhe nuk i dha përgjigje, por i rikujtoi me qetësinë profesionale dhe me një kulturë qytetare, që duheshin zbatuar rregullat. Ai disi i mërzhitur, me sa duket që nuk arriti të më ndihmonte në moment, e që me sa duket nuk e shkurtoi dot kohën e duhur, tentoi të më thoshte se ai mund ta bënte këtë procedurë diku tjetër... Unë nuk iu binda dhe kështu bashkë me të për një kohë të arsyeshme i kryem të gjitha procedurat, veprimet ligjore, pagesën dhe kur na erdhi radha trokitëm në derën e Mjekes së Familjes. Menjëherë na përshëndeti, dhe pasi kryem të gjitha veprimet nënshkroi formën modulare të duhur, që përcaktonte shëndetin tim normal dhe foli...

Uroj që të më keni mirëkuptuar! Një neglizhim i vogël në këto procedura, ju bën që të rrezikoni jetën. E dini sa persona falë këtyre neglizhimve në vit humbasin jetën? E, pra ta janë në gjendje jo të mirë shëndetësore dhe paisen me Licencën e Drejtimit të Automjeteve. Atëherë, sa për zotërinë, që ju u munduat ta ndihmoni, unë e njoh që në shkollë të mesme, dhe kam vite pa e parë, por natyrisht që e njoh shumë mirë, është njeri i respektuar, intelektual, e mbi të gjitha familja ime e njeh shumë mirë, pasi e njeh tërë qyteti. Unë jam e kënaqur shumë që po takohem me të në këtë kohë, e më vjen shumë mirë që mirëkuptohemi.

Në atë moment natyrshëm fjalët ishin të tepërta. E gjitha ishte shume shumë e mirëkuptueshme. Fundja kështu duhet të jenë profesionistët e të gjitha fushave sot. Kështu duhet të jetë kudo në të gjitha sferat e jetës, në të gjitha drejtimet. Koha tjetër ishte një bisedë e lirë me të gjithë ne, me arsyen më të mirë të shëndetit, kohëjetës dhe mbarëvajtjes familjare. Një bisedë që solli shumë kënde respekti, vlerësimi dhe përkushtimi profesional. Eajo bisedë e mirë, memorishkruese, respektues ishte në zyrën e Mjekes së Familjes, mjekja, që nëse do të qëndroja në Atdhe, do të më shërbente me këtë kulturë profesionale, me këtë respekt të cilin e meritoi thjesht nga zbatimi i Ligjit dhe procedurave ligjore. E këtë e gjejnë shqiptarët kur gjenden jashtë Atdheut. Këtë shërbim bëri Mjekja e Familjes, Ermiola Demiri Selita.

Ermiola Demiri Selita u diplomua në vitin 1989 në Fakultetin e Mjekësisë së Përgjithshme të Universitetit Shtetëror në Tiranë. Pas diplomimit pas një sorollatjeje për emërimin, sikurse dihet, ku mjaft kanë qenë në të njëjtën

situatë, u emërua mjekë në Komunën e tyre viteve, Papër të Elbasanit. Pas një eksperience disa vjeçare me riorganizimin e sistemit shëndetësor u emërua Mjeko e Familjes në qytetin e Elbasanit, ku vazhdon të jetë edhe sot. Ajo ka dy fëmijë. Vajzën e ka me studime në "La Sapienza", kurse djalin në Tiranë tek "Metropolitani".

U larguam nga shërbimi mjaft i kulturuar dhe profesional i doktoreshës dhe memorja qëndroi gjatë atje në atë ditë, atë kohë të shkurtër në Atdhe, në atë zyrë. Dhe fjalët shkonin tek rregullat që përcaktojnë një Mjeko të Familjes, ndërsa dëgjonim e ridëgjonim fjalët që na thoshte doktoresha "Si Mjeko të Familjes ju do të jeni pjesë e një ekipi më të gjerë që promovon, parandalon dhe ofron trajtim. Ju do të kujdeseni për njerëzit me sëmundje kronike dhe kushte afatgjata, duke synuar t'i mbani mirë dhe në shtëpitë e tyre. Një ditë e zakonshme në praktikë zakonisht fillon rreth orës 8 të mëngjesit kur do të kontrolloni dokumentet përpara se të shihni pacientët. Ju do të kaloni kohë me një përzierje pacientësh me nevoja të ndryshme shëndetësore deri në mëngjes vonë, goftë ballë për ballë, ose përmes një konsultimi telefonik. Në fund të kësaj në mëngjes, disa mjekë të përgjithshëm shohin pacientë shtesë që duhet të vizitohen urgjentisht. Pas takimeve të mëngjesit, në përgjithësi do të kapni dokumentet dhe do të bëni çdo telefonatë. Pas drekës ju mund të vizitoni pacientët në shtëpitë e tyre, ose në shtëpitë e kujdesit. Pasi të përfundojnë vizitat, do të filloni veprimtarinë tuaj të pasdites, e cila mund të zgjasë nga ora 15:00 deri në orën 17:30. Ju gjithashtu mund të jepni takime në mbrëmje dhe në fundjavë." Ndryshe si mund të mos shkruanim për këtë ndjesi që na vjen natyrshëm mirë, e cila tashmë përqohet edhe në qytetin tim, edhe në Atdhe.

DJEMTË E HASAN LLESHIT, DËSHMORË TË ATDHEUT

Jemi në pragun e një ëndrrë që tashmë është bërë realitet. Realitet magjik që flet sikur je në rrjedha të vetë jetës. Sufa, sapo është kthyer nga Stambolli. Meta ishte duke u bërë gati për luftë. Ai e ka lënë djalin e tij vetëm 5 vjeç. Hasani është i ati i nënës së protagonistit kryesor të kësaj memorije të pavdekshme, shpirtmadhit, Nazmi Muceku. Ai ishte i martuar me një nga gratë më të fisshme të asaj kohe, Fatimen, ku zoti u dha atyre 5 fëmijë. Nadirja ishte e para nga fëmijët e këtij barku, i dyti ishte Meta, e treta ishte Mizenja që është nëna e Nazmi Mucekut, i katërti nga fëmijët është Isufi dhe i pesti është Fadili. Dhe e gjitha është jo thjesht një film, jo thjesht një zë i fuqishëm mesazhi, një këngë, një art më vete, por një promemorie lavdie dhe krenarie që flet e flet papushim për atë që Historia e mban të shtrenjtë në lavdinë e një familjeje, trangu, fisi, gjaku dhe Vatanit. Dhe aty është kënga e kënduar, dhe aty është beteja, dhe aty është rrënja, dhe aty është e gjitha sa është dhe mbetet tërë jeta, e pavdekshmja. Është njohur e përmendur gjatë kjo betejë në shtypin e kohës duke u transmetuar gojë më gojë nëpër gjenerata. Sigurisht prej mbi 100 vitesh të ndodhisë së saj, kanë kaluar mbi tri breza, por lufta e zhvilluar në Shkallë të Dëshëve midis pushtuesve serbë dhe patriotëve malësorë matjanë ka siguruar përjetësinë e saj edhe

nëpërmjet krijimtarisë anonime popullore dhe autoriale.

Mësojmë në këtë kontekst atë që thotë „Mjeshtri i Madh“ Esat Ruka, „T’u këndoftë kanga- është njëra nga urimet popullore me një kontekst të thellë identitar dhe krenar. Në odat malësore prej kohësh, si në legjenda, është ndigjuar me krenari kënga e luftës së matjanëve në Shkallë të Dëshëve, e cila përshkruan me vërtetësi dhe emocion, me mjeshtri krijuese dhe figuracion atë fitore të madhe duke mos lejuar më asnjëherë që hasmi serb të hyjë në Mat. „E pra aty është e gjitha dhe ajo që lidhet e stërlidhet tek trimëria:

„... Sufa i Canit e Meta i Lleshit/ nuk ia lëshojn’ istikamin serbit/ për pa i djeg fishekt’ e rrepi/... Apo:

„...ku e ban harkun ylberi/ këtu është Mati e këtu është nderi/ Se për tokën e besën e burrit/ shkrijmë me gjak zemrën e gurit...“

Ka qenë kjo këngë e kënduar hershëm dhe që mbetet një mjet mesazhier i pavdekshëm, ku duhet thënë që në pikë të parit, se aty janë ende heronjtë, Sufa i Canit e Meta i Lleshit që ia kanë zënë istikamin serbit.

Ndërsa rritej Nazmi Muceku, që në djepin e tij të gdhendur mirë e bukur, ninullat e nënës së tij të dashur që ishte martuar me një trung tjetër patriotik, me Zeqir Mucekun, shkonte tek ajo që përcillte historia dhe fakti dhe ai dëgjonte këngët për heronjtë, vëllezërit e shtrenjtë të nënës së tij, dajot

e vetë protagonistit të këtij projekti Kombëtar. Zeqir Muceku që kishte marrë në këtë fis, natyrisht kishte dhe ai ndër deje vlagun e gjakut shqiptar, të patriotizmit që mbartej edhe tek dera e tyre e madhe. E kështu dy dyer krenare dhe të lavdishme trimërie, shkuan të pikëtaojnë

sërrish Historinë për të ardhmen, për brezat e tyre, që ti ushqejnë me dashurinë për tokën amtare. Dhe kjo tashmë është një realitet.

Në fakt është një promemorie e fiksuar që tu flasë brezave. Klip pas klipi ka një montazh profesional, që flet me tërësinë e shfrytëzuar nga arkivat, dhe me atë që ka prurë ideja e realizuar sa artistikisht, aq dhe estetikisht për të realizuar tematikën. Bëhet fjalë për klipin muzikor që shoqëron interpretimin profesional të këngës „Djemtë e Hasan Lleshit, Dëshmorë të Atdheut“. Klipi nis me një betejë të shrytëzuar nga arkivat, ndërsa pasohet më pas me një figurë të qasur në sfond, duke pasur përpara një mjedis të pyllëzuar, e ku protagonistit ka veshjen tradicionale të zonës që i përket në tematikë. E pas kësaj kamera hapet duke nxjerë në pah pamjen e vendlindjes së heronjeve, për të cilët teksti

qas thelbin e vetë. E kështu e shkuara bardhë e zi vjen në kohë, ku qasen vizioni jeshil i një pasqyrimi ku pasqyrimi është edhe ajo që i takon b a n i m i t , shtëpiat e lyera me gëlqerë të bardhë e me tërë atë jetanëje

që qaset në thelbin e vetë vizionar.

Më tej sërrish pamjet bardhë e zi të pasuara nga krisma e një pushke në duart e padukshme, pra na shpie aty ku është vetë thelbi i këtij realizimi artistik, që t’u flasë brezave me krenarinë e të parëve të tyre. Aty nis paralajmërimi, gatishmëria, ajo që bën fjalë për kryefjalën gatishmërinë e mbrojtjes së vatanit. Është beteja. Beteja me serbët në Shkallën e Dëshëve ne malin e Dejës në vitin 1913, njihet si njëra ndër legjendat e qëndresës së popullit Matjan. Ndër luftëtarët që ranë me armë në dorë në front, qenë vëllezërit Met e Isuf Lleshi nga Rremulli i Matit. Dhë kështu bëhet realizimi i kombinuar historik, estetik, artistik dhe domethënës për traditën e trimërinë e një fisi që ka derdhur gjak për vatanin. Dhe kamera me idetë dhe storybordin e paramenduar nga idetaorët shkon tek dialogu midis dy vëllezërve para shtëpisë së Met Lleshit në Rukaj. Ambjenti i shtëpisë jashtë dhe përcjellja nga familjarët e dy asqerëve për luftë. Dy vëllezërit luftëtarë shihen të jenë të veshur me rroba të kohës dhe me pushkë në krah.(viti 1913). e detajet shkojnë më tej. Nga maja e shullanit me Dron shihet të filmohet fshati Rukaj dhe Rremull. Hapësira e regjistruar shkon deri në liqenin e Ulzës, pra... (vijon në faqen 10)

(vijon nga faqja 09)

...gjithë peizazhin e zonës. Po kështu me Dron shihet të filmohet edhe Macukulli dhe Mali i Dejës. Në këtë prizëm është filmuar vendvarrimi i dëshmorëve në varreza. Është shfrytëzuar filmimi i zhvarrimit në Shkallë të Dëshëve (Murana) dhe i varrimit në varreza të Dëshmorëve të Rrethit. Për videoklipin janë shfrytëzuar edhe foto të nevojshme. Moment tjetër i rëndësishëm mbetet gjetja e një ode me oxhak me orendi të traditës së zonës e shtruar bukur ku janë ulur familjarë të dëshmorëve, dhe grupi i realizimit të këngës (5-6 instrumentistë) dhe këngëtari. Varur në murin e odës është një flamur kombëtar, fotoja e një gjyshi të shtëpisë dhe portreti i Skënderbeut, një çifteli, një pushkë, një sofër e shtruar me disa lugë druri një kupë druri ose qeramike, një enë uji....

Për këtë realizim sikurse është thënë ishte nisiativa e nipave Nazmi Muceku, Isuf e Fadil Lleshi, që këta Dëshmorë të Atdeut të përjetësohen në këngë. Teksti u shkrua nga Viktor Gjikalaj. Muzika dhe interpretimi u realizuan nga Esat Ruka „Mjeshtër i madh“. Studio e regjistrimit muzikor u realizua nga Alfred Qemalja. Videoklipi u realizua nga Bert Neziri, nga studio „Sara Production“.

Kohë më parë me mikun tim, Nazmi Muceku, pata një

bisedë të sinqertë, rreth së cilës silllej fjalë dhe dëshmia e asaj që është arritur në vite. Në vitet kur pushka ishte mbrojtja dhe nderi i vatanit. Në ato vite dushmani ishte ai që zgjaste duart e tij të krimin dhe pushtimit, por që haste në trimërinë dhe vendosmërinë e trimave të atillë, për të cilët flet kënga e lartcitur.

Edhe pse nuk janë të gjitha, edhe pse është një epilog i asaj që ka ndodhur, mjeshtërisht zëri i Esat Rukës, teksti dhe vetë realizmi përmbledhin një të tërë më të madhe. Bëhet fjalë për luftërat në mbrojtje të vatanit. Luftërat heroike të një fisi dhe të një tërësie trimash, që brezave, brez pas brezi luftuan me 5 kraja të Serbisë, luftuan me pushtuesit që kishin dominuar agresivitetin e mendjen e asaj kohe që dominonte Greqinë, Bullgarinë, Malin e Zi dhe Jugosllavinë e asaj kohe, mbretërinë serbo-kroate- slovene. Këto luftëra dhe këto qëndresa në vitet e tyre janë një kurorë lavdie, që natyrshëm i jep tonin artsjellës edhe kësaj kënge.

Dihet nga historia dhe nga historianët se kur shkatërrimi i Perandorisë Osmane kishte filluar realisht, në shkurt të vitit 1912, Porta e Lartë urdhëroi të gjithë ushtrinë të tërhiqej nga Rumelia, pra edhe nga zona e tyre, pra edhe nga territori matjan. Sa e nihatën shtetet ballkanike, të gjitha me orekse të shfrenuara për llokmën më të madhe për llogari të tyre dhe në dëm të

Shqipërisë, largimin e Turqisë nga Shqipëria, që e kishte nën zaptim, në prag të Luftës Ballkanike, formuan Aleancën Ballkanike. Shtetet që e formuan Aleancën Ballkanike qenë: Greqia, Bullgaria, Serbia dhe Mali i Zi. Të gjitha këto shtete nisnin bisedimet e fshehta dhe të drejtpërdrejta për ndarjen e Shqipërisë në copa midis tyre. Serbia dhe Mali i Zi, si njëra dhe tjetra, qenë militarizuar deri në dhëmbë, kishin mobilizuar nën armë rreth 1/7 e popullsisë së tyre, ose 14.5% e saj. Serbia me 2.9 milion banorë kishte nën armë 400 mijë burra, ndërsa Mali i Zi me 220 mijë banorë kishte nën armë 30 mijë burra. Në luftërat e vitit 1912 dhe 1913 ushtria serbe pati 70 mijë ushtarë të vrarë në luftime, ose 17.9% e ushtrisë, ndërsa Mali i Zi pati 11.2 mijë ushtarë të vrarë, ose 37.3% e ushtarëve. Në të tilla standarde ishin edhe Austria, Greqia e Bullgaria. Serbia, që më 1880 kishte uzina për shkrirje hekuri e çeliku, prodhonte pushkë shumë precize dhe kishte mundësi reale edhe për kompletimin e ushtrisë me armatimin modern të kohës, si me topa e mitraloz, fishekë e bomba etj. Ndërsa, shqiptarët luftonin me pushkë me gjalmë ruse, italiane, bullgare apo austriake, të cilat mezi i kishin gjetur dhe me një ballë fishekë të marrë andej këtej. Cili ishte kalendari i veprimeve luftarake, i fitoreve dhe humbjeve mes palëve ndërluftuese? Në këtë

kuadër, më 8 tetor 1912, Mali i Zi i shpalli luftë zyrtarisht Turqisë. Një muaj më vonë, më 17 tetor 1912, Turqisë i shpallën luftë edhe Serbia e Bullgaria dhe një ditë më pas, më 18 tetor 1912, edhe Greqia i shpalli luftë zyrtarisht Turqisë. Më 1 shtator 1912, Pashi u zgjodh kryeministër i Serbisë dhe gjeneral Putniku ministër i Luftës.

E më pas duke ditur se kjo që ndodhte zgjoi dhe mobilizoi mjaft Luftëtarë të Veriut në vitin 1913, edhe beteja me serbët në Shkallën e Dëshëve në malin e Dejës në vitin 1913, që sikurse e thamë njihet si njëra ndër legjendat e qëndresës së popullit Matjan bëri bashkë mjaft luftëtarë, edhe luftëtarët që ranë me armë në dorë në front, pra vëllezërit Met e Isuf Lleshi nga Rremulli i Matit. Kjo luftë nuk bëri jehonë vetëm në Mat, por në Dibër e rretina, madje shkoi dhe më tej, duke shënuar kështu një ngjarje dhe një memorje të madhe historike.

Për këto e të gjitha kënga „Djemtë e Hasan Lleshit, Dëshmorë të Atdeut,“, po aq sa realizimi dhe idea, financimi dhe kontrinuti në klipe, i japin nismëtarit kryesor të saj, biznesmenit nazmi Muceku, një rol të rëndësishëm, një vlerë dhe një urim më të fortë në këtë ndërrim të viteve. Ai me këtë rast ka deleguar një dhuratë edhe në përshpirtjen e heronjve dhe ka shënuar një Memorje të madhe e të... (vijon në faqen 11)

Gjithnjë mes patriotizmit:
Meta, Sufa dhe Fadili

(vijon nga faqja 10)

...pavdekshme që do të këndohet brez pas brezi.

Esat Ruka, jo thjesht si artist, por dhe si një historian, na sqaron se „Janë shkruar disa këngë nga autorë matjanë dhe janë kënduar në skenat e institucioneve artistike e festivale. Është kënduar me suksese dhe pritur shumë mirë edhe kënga “Semti i Prellit me Bajrakë” me autorë Naim Gjoshi & Esat Ruka duke hyrë në fondin e këngëve shqiptare të luftës. Nipat e dëshmorëve Lleshi e konsideruan detyrë krijimin e një kënge enkas për këta dy dëshmorë të atdheut, si një histori e krenarisë së të Parëve të tyre. Që të jemë i sinqertë, megjithëse familjen Lleshi e kam vetëm rreth 500 ml larg shtëpisë time

në katundin Rukaj të Matit, e konsideroja të “plotësuar detyrën” ndaj kësaj teme me këngën që përmenda më lart (Semti i Prellit me Bajrakë). E pohoj hapur publikisht, se me gjithë krijimet e njohura e të vlerësuara të repertorit tim, gjithnjë i mbetem borxh kontributit të madh e të pakrahasueshëm në gjenerata të bashkrahinasve të mi për Liri, dinjitet dhe përparim shoqëror. Gjithnjë kam përmendur katundin Rremull dhe jo katundin tim Rukaj. Kjo për faktin se Rukaj është njohur si katund më vete me Vendim të Kuvendit Pop. të Shqipërisë në vitin 1972, kohë kur u bënë disa ndryshime administrative të vendit. Tashmë Rukaj është qendër administrative e 6 katundeve.” Jo thjesht për në fund. Është

e shkuara që flet sa në art, aq dhe në mesazh. Bëhet menjëherë organizimi duke thirrur nën armë “ burrë për shipi” për mbrotjen e trojeve, nderit dhe pasunisë.

Pleqësia e çdo katundi bën thirrjen “pushkë për shpi” dhe në dhjetor 1912- forcat matjane me krahinat përrreth organizojnë forcat për mbrotjen e vendit... Rremulli, Shëlliu, Macukulli... organizohen në skalione për mbrotjen e shtigjeve në Shkallë të Dëshëve. Met Hasan Lleshi -Rremull 1880 -1913, në përgjigje të kushtrimit të Komandës së Vendit i gatshëm të marrë detyrën. Meta rreth të tridhjetave, ishte i martuar dhe kishte dy fëmijë, Minen dhe Hasanin. Isuf Hasan Lleshi – Rremull 1886 - 1913 i vëllai, beqar i

sapo ardhur nga Stambolli, ku punonte përkohësisht për të ndihmuar familjen. I thotë vëllait (Metës): nuk të lë vetëm do vij vullnetarë.

Jo! i thotë Meta. Ti duhet të kujdesesh për famljen. Sufa vendos pushkën krahut dhe niset me të vëllanë drejt vendorganizimit të pritës.

Ata janë ende të gjallë, janë në zemrat e atyre që i bajnë të tillë, janë tek nëna e dashur e Nazmiut, babai i tij, nipërit e familjarët e tjerë, janë gjithnjë lart e më lart, janë tashmë dhe në art. Në një art të pavdekshëm, të ndjeshëm, me shumë shumë sqimë e me shumë margaritarë, sepse brenda ka një mesazh të madh Kombëtar, e mbarëkombëtar, me rrënjën e pavdekshme të trungut mjaft patriotik shqiptar.

ALBERT BAJRAKTARI, ËSHTË NJË MODEL I LIDHJES NJERËZORE TË BIZNESIT NË DIALEKTIKËN E SAJ

“Një shoqëri e bazuar mbi biznesin është më mirë se një biznes i bazuar mbi shoqërinë” thotë John Davison Rockefeller Sr, që ishte një manjat biznesi dhe filantropist amerikan . Ndoshta kjo përzgjedhje e këtij kuotimi nuk ka ndonjë lidhje me tërsinë financiare, por ka një lidhje me thelbin e këtij shkrimi dhe personalitetin e njeriut të thjeshtë shqiptar, që kërkon nga angazhimi, nga përkushtimi dhe biznesi i tij vetë dialektikën e kësaj thënje. Albert Bajraktari, është pikërisht një model i kësaj lidhjeje në dialektikën e saj. Është një njeri i thjeshtë. Mjaft i respektueshëm. Është një biznesmen tipik me komunikimin më të drejtë e të sinqertë të Njeriut, të cilin e karakterizon edukata, respekti, marrëdhënia e tij me klientin dhe tërë atë që ndodhet dhe respekton ligjin e shkruar e të pashkruar të komunikimit.

Albert Bajraktari, si një figurë e tillë, natyrshëm dhe një familjar i përkushtuar, në prezencën e tij të parë të jep tërë themelin e komunikimit

dhe përshtatjes së Njeriut të mirë, biznesmenit që di të sillet dhe respektojë, me vetë atë që shkon përshtat thelbit të një biznesmeni komunitar në tërësinë integruese të kohës. Natyrshëm në një biznes të tillë, ku kafja është një arsye më shumë për kohën, njohjen, takimin me njerëzit, bisedën, idetë që kanë dhe takimet e domosdoshme të bizneseve të tjera, ai brenda një kohe të shkurtër e ka bërë lokalin. Evetë një qendër të shqiptarisë, një qendër të mirëfilltë të respektit, mbarësisë dhe komunikimit të sinqertë.

Në lokalin e tij ka gjithnjë një parim, që shoqërohet nga vetë arsyeja e rregullit, sigurisë, garancisë dhe vetë asaj që tregon se Njeriu dhe Biznesmeni kanë një pikëtakim të mirëfilltë kur aty synon dhe konvergjon respekti reciprok. E ndërsa ngacmon me shkas klientët të sjellin mendimin etyre, për këtë biznesmen, ajo që dëgjon është në thelb, respektuese, mirësia që përcillet nga vetë rrënja e tij, nga identiteti, dhe familja. Kështu na thotë, miku i

përbashkët, Përparim Muça, që për të cilin thkeson se ai është një djalë model, me një origjinë famijare të shkëlqyer, i denjë për fjalët më të mira dhe më ushqyese të mesazhit të mirë për komunitet shqiptar e më gjerë.

Ndërsa shkruajmë për biznesmenin Albert Bajraktari, menjëherë mendja na shkon tek ata që kërkojnë të bëjnë emër ndryshe, e që në këtë rast puna dhe përkushtimi i tij, na bëjnë të themi me gjithë sinqeritetin tonë se ai është një model i mirë edhe për shumë komunitete të tjera në zonën e tij ku operon dhe në tërësinë e vetë atyre që shkruajnë me shkas për shqiptarët. Aty të thonë të gjithë se shqiptarët si Albert Bajraktari, janë modele të integritetit, njerëzores dhe shembullit më të mirë të vetë jetikes në Mbretëri të Bashkuar.

Në anën tjetër ajo që thekson Thomas Haliburton, se “përpikmëria është shpirti i biznesit”, natyrisht e ndjejmë të themi se është dhe parimi

ALBERT BAJRAKTARI

që ndjejmë dhe gjejmë ndërsa rastësisht në kohë të ndryshme shkojmë dhe kthejmë kafënë tek lokali i tij. Aty mirëkuptohet se Jeta është më shumë se një egzistencë e thjeshtë, ndërsa shumica e njerëzve jetojnë vetëm për ditën e sotme, kur dihet se Ata duan pasuri, shëndet dhe kënaqësi të menjëhershme, por, edhe kur i kanë këto gjëra, prapëseprapë ndihen të pakënaqur. Mes kësaj krijohet kuptimi i qartë se jeta s'ka se çfarë t'u ofrojë më atyre. Ata që arrijnë majat më të larta në fushën e biznesit apo të argëtimit, e shohin se ajo që iu mbetet për të provuar tani në jetë është droga, alkoli dhe marrja me punë të këqija.

SFIDA E DIMENSIONIT VETIAK

(Shënime rreth
krijimtarisë poetike të
Fatmir Terziut)

Nga Vangjush Saro

Poezia është një nga pasionet e Fatmir Terziut, shkrimtar që ra në sy në këto dy dekada të fundit. Krahaz prozës e kritikës letrare, ajo duket se reflekton shumë nga jeta e tij, nga mendimet, përvojat, pikëpyetjet, ndjesitë e shumanshme, mëritë, dashuritë, gjithë sa ai mban brenda shpirtit, për ta lartësuar mandej në art. Poezia e sotme, ashtu si është dhe ashtu si ajo “sulmohet” nga letrarë të panumërt, ofron pamje që vështirë të ndriçohen dhe të vizatohen me njëlloj bindjeje shteruese.

Sigurisht, motivet për të thënë fjalën në këtë këtë terr të ndriçuar (gënjeshhtërisht) janë disa. Sepse, siç shprehet edhe F. Terziu, “presja ka humbur rrugën. Fjalitë/ i hapën portat e arratisë,/ bashkë me lakuriqët e errësirës/ fjala shkundi marrëveshjen me të,/ për hir të bubullimave të ditës,/ vetë rregulli u bë veç një gdhë,/ varr semantik mbuluar me gëzof politike,/ imituar nga (për)thyerja e një pasqyre.” (PRESJA)

Çfarë ndryshe thotë poeti

Por nëse është kështu, çfarë ndryshe thotë poeti? Cilat janë (së paku disa nga) karakteristikat e vjershërimit të tij? Më së pari, kam bindjen se jemi në një hapësirë që ai do ta zotërojë përherë e më mirë. “Ja udha, ja udha,/ mes saj je Ti, jam unë e s’jam unë,/ është vetmia,/

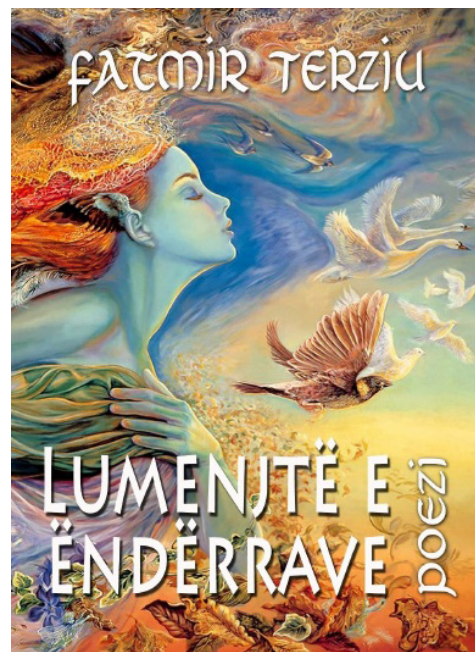
frymëmarja e thellë, përumbja./ Ja udha, ja rruga,/ e gjatë sa nuk dihet një natë,/ brenda njeriut që ikën e ikën ngadalë,/ brenda meje, është ajo që është brenda saj,/ një ditë e bardhë,/ shkel syrin andej nga larg,/ ulet në prag.” (E SHTUNA) Ndërsa kemi zbuluar njëfarësoj disa nga rrugët a qiejt ku po shtegton poeti, ndalemi për një hop në portretin e tij, në jetën e tij. “Përditë gjej shenja të përfjetura të fëmijërisë/ në trupin tim. Brishtësia e lodhur nga vitet,/ shqepet nën arnat e pantallonave të shkurtra,/ që m’i arnonte nëna ime e lodhur/ kur kthehej nga puna,/ teksa pas çdo ngulje të gjilpërës mallkonte/ topin e vogël prej llastiku/ me të cilin përumbja orët e lira me shokët.” (DASHURIA IME)

Pasi edhe ti, si lexues, mërmërit vetëmevete vargje të tilla, ku gjen diçka apo shumëçka nga jeta jote, pasi ndesh përkushtime këso, kujtime që në të vërtetë bëjnë thuajse gjysmën tënde, bëhen më të lehta pyetjet që u shtruan në radhët e para të këtij shënimi. Sikundër kam nënvizuar në një tjetër shkrim për poetin e spikatur lirik V. Ziko, fëminia zbulon e para pasionin, krijuesin, letrarin e ardhshëm. Dhe është një burim i pasosur përjetimesh që ndihmojnë veprën. Edhe te I. Kadare, ajo solli një nga veprat më të mira të tij e të letërsisë shqiptare, “Kronikë në gur”. Pastaj, edhe pse rritesh dhe madje ke emër të njohur, përjetimet e hershme nuk se ndryshojnë ndonjë gjë të madhe. Ato thjesht

janë rritur me ty dhe kanë ngarkuar veten me më shumë estetikë e filozofi, përvojë jetësore po se po. “E mira nënoke,/ kërkoj ndjesë që të prisha gjumin,/ me trokthin e lotit tim hutaq,/ më lësho një ledhatim fryme,/ si atëherë kur më mbaje për dore/ rrugicës së vjetër, të paqtë,/ ku Kisha pozonte vetveten në qiell,/ ku Konstandini digjej me abetare në diell...” (ME TROKTHIN E LOTIT TIM HUTAQ) Poeti rrëfen me dashuri e ndjenjë për atë vend, ku është mëkuar me këtë pasion, që po e bën të vuajë largësinë e të përcjellë përbotshëm zërat që andej vijnë; siç e ndjejmë në këtë dallgëzim përshtypjesh e malli, që shkon te lexuesi aq bindshëm mbi krahët e një numeracioni të gjetur: “Ç’është me detet tona! I lag dhe të lagin/ dhe s’i lëshon nga sytë e trupi. Dallgët dhe rëra,/ baticat dhe zbaticat, kripa dhe jodi,/ stuhitë dhe drita e diellit,/ shkrihen në një... bëhen pika loti.” (ASIMETRI)

Rrëfimi duke medituar

Fatmir Terziu rrëfen duke medituar, në të shkuarën dhe të sotmen e tij; si hero lirik, si njeri i shqetësuar, që rreh të hedhë krahëve të tokës së zhveshur një kuvertë a disa këngë, që të mund ta mbajnë

atë ngrohtë e zgjuar. Kjo është ndërpoetëse. Ndoshta edhe këto i kishte parasysh E. Jevtushenko, kur thoshte: “Biografia e një poeti, është poezia e tij. Të gjitha të tjera janë poshtëshënime”. Ja sërish diçka nga rrëfimet “biografike” të poetit: “Myzyrin e dëgjoj në përthyerjen e këngës/ violina e tij mbars mijëra fyej/ më sjell pranë refrenin që ngas/ për të lehurat e qenit langua/ që shurroi murrin e Kalasë,/ veshur me kostumin e huaj... (ME TROKTHIN E LOTIT TIM HUTAQ) Me shumë dashuri e ndjenjë, poeti ngre në vargje emrat e njerëzve dhe të vendeve më të dashura; historia, kultura, religjioni, toponimia, të gjitha këto bëhen personazhe të këtij rrëfimi. Ato i shërbejnë poetit. Poeti i lartëson ato. Kështu, vijnë e trazojnë kujtimet e mijëra lexuesve: Kalaja, Bezistani, Krasta, Myzyri, Skampa, që për ne janë të njohura si simbole të qytetit të Elbasanit, një... (vijon në faqen 13)

(vijon nga faqja 12) ...nga mitet e atij vendi, një nga vlerat e shqiptarisë, që nga gjuha e muzika, te toleranca dhe shpirtmadhësia.

Është një poemë më vete, shumë e rëndësishme, ky "ekranizim" plot metafora i biografisë së autorit; në të, vizatohet kurba e një jete plot ngjarje, ëndrra, derte, realizime dhe imazhe të tjera, ende në eter. Por ndërkaq, ai i përket një bote që i ka zgjeruar kufijtë dhe duhet përballur, sepse ajo është sfiduese, me shumë e shumë emra, pikëpyetje e vlera, në thellësi të historisë njerëzore dhe në sipërfaqe të të gjithave; për çka Hegel thoshte: "Nuk ka gjë më të qartë, sesa ajo që duket në sipërfaqe." Dhe... si vjen, në këto vargje, ajo çka u tha më lart? Me droje? E sforcuar? Apo krejt natyrshëm? Gjithë sa pyesim e përpiqemi të kuptojmë, nuk është në qiellin e shtatë; më së pari është thjesht një frymë e re, pa psherëtimë, përgjime e përsëritje stilistike, por duke medituar, rrëfyer e nënkuptuar gjithnjë më shumë; duke përsiatur në mënyrë poetike bindëse... "Që nga Sër Humphry Davyt deri te Thomas Edisoni, / përpjekjet për të zbuluar dritën u bënë të thella, / se nata ishte bërë mbretëreshë / që nga shpella. / Të tjerë, si De la Rue, De Moleyns, Suan / u lodhën në të njëjtin rrugëtim, / që t'ia shkulin errësirës mbretërimin, / për t'ia falur dritës. / Atje ku ndodh ndryshe, errësira dhe drita bëjnë rrokadë, / ndërrojnë vetëm krahët." (RROKADË)

E veçanta e Terziut

Iu kthehem sërish pyetjeve

të shtruara që në krye të këtyre radhëve. Çfarë është këtu e veçantë? E vetja. Që ndërton stilin dhe rrugëtimin e tij poetik? Ishte rrëfimi ndryshe, por gjithnjë me shumë ndjenjë e vërtetësi, i biografisë së tij? Është kultura e gjerë, prej nga djali i vogël befasi shfaqet tjetër, sado që me po atë shpirt? Është përjetimi i paprerë i ditëve, i stinëve, i ndërtimeve vendore e globale dhe të gjitha dukurive në jetë? "Mbi një pllajë të madhe, të mbushur me re, / ndërtonin foletë e tyre rrufetë; / dhe pastaj mbillin farën e tyre të sertë, / në djerrina të pluguara thellë, / të tjerat bënë krushqi me vetëtimat, që çanin si grifsha midis nesh." (DASHURIA IME) Duke mos i lënë pas dore për asnjë çast pyetjet, rrekemi të veçojmë ku ndahen këtu peizazhi nga kujtimi dhe, pastaj, nga ngjërimi filozofik. Dhe nuk është e lehtë ta vendojmë; sepse ato, të gjitha, janë

nënkuptimet e dhimbshme e të lodhshme, kur ai thotë, tregon, deklamon, shpjegon përmes një similitude të fshehur: "çajmë rrugë përmes reve (duke qarë) / pa u habitur nga mimikat e tyre të pashprehje, / është si të mos e ndjesh shpimin tejprtej, / të një gjilpërë të nxehur." (GJILPËRË) Dhe mandej, "shuplaka" e fundit poetike: "Shpesh, dhimbja e të kuptuarit na ka tretur." (Po aty) Por... si ishte kjo? Shpesh, dhimbja e të kuptuarit na ka tretur... "Herë-herë është e pamundur ta mbash brenda vetes rrjedhën e jetës." (P. Coelho)

Nxitoj për një hop të kuptoj ndonjë gjë të kësaj tematike edhe në vjershën "Labirinth". Por një tjetër rivjen dhe flet qartë e më qartë: "Errësira ulet ngadalë dhe tregon përrallat e mbrëmjes / se si ia ka zënë vendin dritës, / atje ku peshku është në det e tigani mbeti në zjarr, /

të tretura në një dashuri të madhe e në një re fjalësh, ku rrëfimi poetik arrin përsosmërinë." Të shprehesh me përpikmëri, kjo është nisja dhe mbarimi i çdo arti." (J. V. Gëte)

Poeti, pak edhe nga pak, merr përsipër të rrëfej më shumë, të na bëjë për vete me sharmin poetik dhe

drita nxitohet tinës dhe nis pazar." (RROKADË) Për çfarë bëhet fjalë? Për hallet e Shqipërisë? Të shqiptarisë në përgjithësi? Të Ballkanit? Të Botës? Të një lagjeje të humbur, ku sfidat janë bërë grotesk? Në këtë meditim të pafund, F. Terziu, sikundër poetë e shkrimtarë të tjerë që e përdorin fjalën

me hir, ndërton atë që s'e ndërtojnë dot shumë ente, duke shtyrë tutje, me forcën e metaforave, marrëdhëniet e vështira, konfliktet që shkojnë kundër interesave njerëzore. "Edhe gjethet nuk qenkan të lira në këtë Botë / kur bien nga pema poshtë në tokë, / në degë të deformuara të një peme / kërcurët zgjaten t'u ndalojnë lirinë / e rënies së tyre." (LIRI GJETHORE)

Dhe unë, përsëri kërkoj ndër fjalë e ndër meditime. Çfarë ka kjo poezi të veçantë? Në çfarë dallohet apo spikat ndër poezitë e tjera (të panumërta) që publikohen gjithkund?... Ka vjersha që mund t'i quaj të zakonshme ("Atdheu", "Apoteozë pipëzës", "Luleshtrydhe") që nuk ngrihen dot në lartësinë e pjesës më të mirë të krijimtarisë së tij poetike; dhe sigurisht, kjo është një përshtypje individuale. Por në brendësinë e kësaj vatre prush, digjet një zjarr që do të mbajë gjatë. "Thuprat e qiellit u lëshuan vrull / zagushi në kacekun e ajrit, / perla diamanti / hedh dielli trupit tënd, / ku godet një topuz i zjarrtë, / që lëkund me tërë forcën e tij, / sinjalet që lëshohen nga lart, / në sytë e tu të kristaltë". (VALLJA RRI ZGJUAR) Në momente të tilla "dalldie" poetike, metaforat derdhen llavë, pothuaj në një betejë, për dashurinë dhe jetën. "Ndiem sikur lagem deri në tru / çdo herë që i shikoj sytë e tu." (SYTË E TU) Por ani; prapë duhet nënvizuar e vlerësuar se poeti asnjëherë nuk rreh të na habisë. Ai flet me zërin e zemrës dhe me logjikën e mendjes. Frymëzimi, për të, nuk është njëlloj shtirjeje....

NJERIU I THJESHTË EMRIN E KA VJOLLCA MUÇA

Në disa raste mjafton një fotografi. Një fotografi që flet për një kohë të lirë. Një kohë të lirë që bashkon njerëz të mirë. Njerëz të mirë që e lexojnë si të mirën dhe të keqen ashtu thjesht në fytyrë. Në një fytyrë që bashkon të gjitha në një. Në një të përbashkët që do të thotë njeri i, apo person i thjeshtë. Një person i thjeshtë që nënkupton se është një optimist. Dhe ne e dimë se optimistë janë ata njerëz të thjeshtë e të singertë. Ata njerëz të mirë, pikërisht Ata që e shohin botën rreth tyre si duke ofruar gjëra të mira dhe janë të prirur të gjejnë rreshtin e argjendit edhe në situata të këqija.

Kështu janë në thelb dy familjarët e nderuar të komunitetit, Përparim dhe Hike Muça. Kështu është mes tyre, e dashur, e thjeshtë, e respektuar dhe gjithnjë e denjë për të dëgjuar udhën e mirëprojektuar, Vjollca Muça, vajza e tyre e denjë për një thjeshtësi të tillë, të singertë e të denjë. Kjo ka një kuptim të tillë, të kuptosh në thelb e në detaj se çfarë do të thotë të jesh një person i mirë.

Të jesh një person i mirë, ndoshta për dikë, nuk është e vështirë, por nuk ndodh ashtu krejtë, fare thjesht. Ashtu si çdo gjë tjetër, që njeriu duhet të dëshirojë të jetë vetë i tillë, në të vërtetë, një person i mirë dhe të bëjë zgjedhje që korrespondojnë me bindjet dhe sjelljet e diktuar, të didaktuara nga Tjetri në raste të ndryshme. Këta prindër të respektuar dhe vajza e tyre na japin një mundësi më të mirë për ta rikuptuar atë që gjithkush në situata jetike e ka përjetuar. Pra për të rikuptuar se pavarësisht se ku jeni në jetën tuaj, ju mund të bëni zgjedhjen për të ndryshuar. Këtu mirëkuptohen dhe ato tipare të thjeshta të një personi vërtet të mirë. E në këtë rast Vjollca Muça, vajza e tyre e denjë për një thjeshtësi të tillë, të singertë e të denjë është jo thjesht një model, por një dashuri më vete.

Këtë ajo nuk e tregon vetëm në një fotografi. Nuk e shfaq vetëm në rrugë e në shtëpi. Por, gjithëandëj ku duhet, dhe kurë duhet. Të dy janë njerëz të vuajtur, jo vetëm nga jeta, por edhe nga viruset, Covid-19 e mjaft të sëmundje

të tjera, që ç'është e vërteta u kanë dhënë shansin që të jenë sa më pranë duarve të fëmijëve të tyre, por që në shumë raste, Vjollca Muça, ka dhënë shembullin e vetë, që pak të tjerë mund ta bënin në kishtet e saj.

Ndërsa në raste të tilla, mjaft të tjerë, preferojnë të qëndrojnë në shtëpi, ajo ka ndjekur disa kurse, në shkollë dhe në kolegje, kaperfeksionuar disa të dhëna jetike, disa aftësi komunikative, disa anë pozitive të integritetit, respektit dhe përsuhtimit. Vjollca Muça disa herë ka marrë nderime, fjalë të mira sublimë, përsuhtime, dedikime nga edukatërit e saj në shkollë e kolegje, nga ata që i aftësojnë asaj terinë dhe praktikën dhe që në këtë rast përbëjnë vetë simbolikën për të ritreguar atë që njeriu i thjeshtë e bën si pasqyrë jetike, kur ai është i respektueshëm, i dedikuar dhe i singertë.

Jo në pak raste, në fesivitete ditëlindjesh, në grupe shokësh në ambiente të ndryshme kemi ghasur qetësinë dhe thjeshtësinë e saj, aq sa në disa raste mund të themi, pa e tepruar që ajo, pra Vjollca Muça është gjithnjë për më shumë e më shumë në gjendje. Kjo gjendje e bën atë në sytë tanë, të fitojë gjithnjë respektin, atë që i duhet verëtë një Njeriu të tillë, të denjë, të thjeshtë.

Dhe ne e kemi kuptuar se në këtë botë të ngarkuar me shumë materializma dhe sofizma karakteresh, që ta gjesh Njeriun e Thjeshtë,

+

PROFESIONALIZËM • GARANCI • CILËSI

**ABONIME
INSTALIME
RIMBUSHJE**

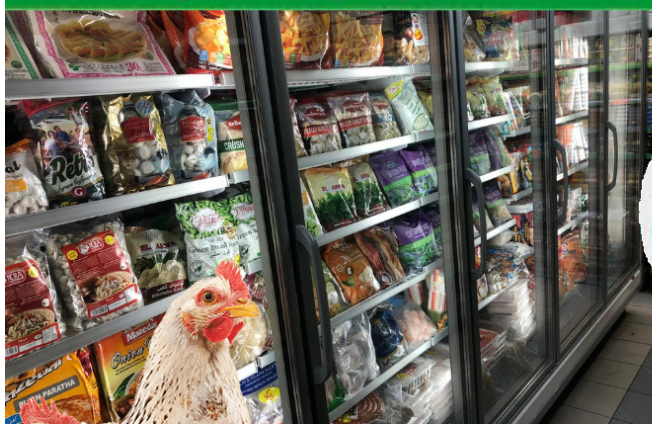
PËR MË SHUMË KONTAKTO GËZIMIN: 078 157 359 45

ARYA FOOD CENTRE

GËZUAR MUAJIN E MADHËRUESHËM TË RAMAZANIT

Adresa:

159-160
PARROCK STREET
GRAVESEND
DA12 1ER

PAS NJË FOTOGRAFIE DHE NJË HAPËSIRE TEK “ARDHMËRIA”

Ndonjëherë, dhe jo vetëm ndonjëherë, mjafton një fotografi që të flasë me miliona fjalë të pathëna. Miliona e miliona lartësi që mundohet dikush t'i arrij, por gjithnjë në ngjitje e sipër konvertohet në pikën e tij më të madhe. E kështu ndodh ndërsa e shohim këtë fotografi që natyrshëm flet shumë, e ndoshta ngajshëm me ato që u fiksuan në Trafalgar Square, në manifestimin emadh të Fitores së Shpalljes zyrtare të Pavarësisë së Kosovës, një projekt dhe një ide që e bëri drejtuesi i atij evenimenti të mrekullueshëm Lutfi Vata, në një ditë që shënoi dhe bashkimin e mjaft shoqatave në një pië të vetme, atë që më vonë u quajt Forumi i Bashkimit të Shoqatave Shqiptare në Mbretëri të Bashkuar. Por vitet kalojnë dhe tashmë jemi në një prag tjetër të ikjes dhe ardhjes së një viti tjetër të ri, ku natyrshëm të gjithë bëjnë një retrospektivë, ndërsa aktivistët, shoqatakruesit e rrinj, vullnetarët, të ardhurit rishtas, natyrshëm do të duhet të mësojnë se zanafilla e të gjitha projekteve janë gjithnjë ato që nisin dhe ndihmojnë në tërësinë e ardhmërisë së gjërave.

Tashmë në fundvit, ose mbas gati tre dekadave, që shqiptarët janë në mesin e britanikëve dhe komuniteteve të tjera, shumë aktivitete shënohen, duartrokiten, propagandohen, dhe shumë shoqata e grupime të reja marrin jetë e natyrshëm riformatohen disa të tjera, që në krye të herës i përgëzojmë dhe i mbështesim. Por, ajo që shënohet dhe mbetet në memorje është koha kur aktivizimi, integrimi, gjithëpërfshirja dhe motivimi kishin arsye më të ndjeshme, më të lodhshme, më të vështira. Ishte koha kur ardhja rishtas e shqiptarëve kishte jo pak arsye për të kuptuar se problemi ishte gjetkë, tek besimi, entuziami, angazhimi,

përfshirja, thirrja masive, lëvizja vullnetare cep më cep të truallit gjeografik ku vendoseshin shqiptarët, dhe më tej gjetja e formave më të ndjeshme, më tërheqëse për të formuar e organizuar komunitetin. Në këto drejtime e në mjaft të tjera, disa lëvizje ishin ndjerë, disa ishin krijuar dhe ishin fikur, ose lënë në mes, disa të tjera kërkonin të ecnin me formate masovike të kohës së shkuar, disa ishin thjesht dëshira. Në këtë kohë ishte nevoja për më shumë vizion. Për më shumë përkushtim. Për më shumë inovacion. Për më shumë angazhim. E këtë natyrshëm e ndjeje. E kuptoje. E mund ta besoje deri në takimin e parë në Suiss Cottage, ku pikërisht njëri nga më aktivët e komunitetit të asaj kohe, një emër që ndoshta njihej vetëm në zonën e tij, dhe nga territori ku ai vinte, por që më pas do të bënte një emër të ndjeshëm, një emër që do ta emetonte vetë koha, vetë idetë e tij, vetë përkushtimi, e që në këtë rast ishte familjar. Nuk ngeli thjesht vetëm. Qindra të tjerë iu bashkuan dhe kështu ata formuan bashkërisht Shkollat e Arsimit Plotësues të Gjuhës Shqipe, në disa zona të Londrës, pikërisht aty ku masiviteti i të ardhurve kërkonte më shumë në këtë drejtim.

Të dy mësues, të dy me kualifikimin profesional, Lutfi dhe Albana Vata, nisën bashkë me disa të tjerë, të kësaj fushe shkollat shqipe. E kështu idetë e Vatës, ish-Drejtorit të disa shkollave në Atdhe, të bashkërenduara e të bashkëmenduar dhe nga e shoqja e tij Albana, mësuese e kualifikuar në Atdhe, tashmë në kushte të tjera do të ngjanin me atë që koha e kërkonte në qiell dhe e gjeti në tokë, në këtë motivim plotë jetë, shpresë dhe arsye të mëdha për mbajtjen gjallë të gjuhës,

traditave, kulturës dhe arsyeve të tjera shqiptare, pa dallim dhe pa ndarje. Në këtë pikë më e bukura ishte, jo se nuk kishte pasur të tjerë më përpara, jo se nuk vazhdohej të studiohej në shkolla, por në shkollat që hapi “Ardhmëria” e Vatës, dukej se po krijoheshin një risi e re, po risia shkonte paralel me shumë gjëra që vinin nga kontaktet e geogra, nga shkëmbimi i përvojave me komunitetet e tjera, me mesazhet që merreshin dhe jepeshin, me atë që arrinte si përfundim vetë emri i madh i kësaj shoqate, që përcaktonte fatin e brezave dhe atyre që tashmë do të shënoheshin në pasportat e tyre si shqiptaro-britanikë, të lindur në Metropolin Botëror e më gjerë në qytete të tjera, pra ardhmërinë e të ardhmen e fatit të ri shqiptar.

Ardhmëria e gjërave që cituam më lart e bëri këtë projekt, pra vetë “Ardhmëria” të jetë një shkollë më vete, një departament, që ndihmoi, ngriti dhe aktivizoi një ushtri të madhe individësh të shikonin projektet e tyre më tej. Aty pikërisht aty, në zyrat e kësaj shoqate të asaj kohe në Camberuell ata vinin, afroheshin, aktivizoheshin dhe ndërtonin në heshtjen e tyre pjesën e marrë nga aftësia dhe eksperiencia e tërësisë që shqyrtonte dhe

angazhonte shoqata në fjalë. Jo vetëm kaq por modelet e saj u ndanë dhe në mjedise të tjera, shoqata të komuniteteve të tjera që kërkonin të bënin emër në projektet e veta. E tashmë kjo që fiksohet, ndërsa i kthehem kësaj fotografie të realizuar nga një vullnetar i kësaj shoqate, natyrshëm flet për një arsye më shumë, për më shumë arsye në fakt për të thënë prezencën, aktivizimin, punën dhe atë që dikujt i duket e lehtë, apo dhe e mund-lehtësishtme. Në një hapësirë të tillë angazhimi ka një fjalë, ka një shërbesë, ka një përkushtim, Atdheun, vendin ku jeton dhe punon, komunitetin, njerëzit e tu, njerëzit që të përkrahin dhe të krijojnë mundësitë.

Thomas J. Peters që është një shkrimtar amerikan mbi praktikën e menaxhimit, i njohur më së miri për “Në kërkim të ekselencës” na mëson se “Organizimi i komunitetit ka të bëjë me ndërtimin e mbështetjes bazë. Ka të bëjë me identifikimin e njerëzve rreth jush me të cilët mund të krijoni një kauzë të përbashkët, pasionante. Dhe ka të bëjë me injorimin e urtësisë konvencionale të politikës së shoqërisë dhe në vend të kësaj ta luash lojën sipas rregullave shumë të ndryshme.”...

NUK HEQ DORË NGA AI ATJE LART, TI...!

Shtëpitë, përballë njëra-tjetrës. I ndante vetëm një përrua. Gjithçka simetrike. Në të dy anët të njëjtat pemë, drurë, mollë, hardhi, dardha, kumbulla, arra, fiq, kajsi, shegë, gorrica, xinxife, lisa, shtogje, ferra, driza, këlkaza dhe, aty më poshtë, buzë përroit, bostane, shalqi e pjepa, domate, specat, bamje, patërxhanë, kunguj. Po ai diell. Në oborrin e secilës shtëpi, pus me ujë të bollshëm. Harmonia e natyrës si kudo e përgjithnjë, e vjetër sa mbamendja e të gjallëve. Mbase ngaqë besohej se lindja, krijimi, ka ndodhur me shpirt e dritë të epërme.

Natyra bën ç'mund t'i afrojë e t'i mbajë në paqe tërë njerëzit, në të gjithë kohët por me fëmijët e ka kollaj. Ngaqë janë të natyrshëm fëmijët. Ndodhin lojë-luftash, asnjëherë luftëra, mes tyre. Grindjet në ta, ngazëllim i natyrës janë. Deri kur sekush prej të rriturve ndërhyjnë, dhe natyra e natyrës dhe natyra e njeriut i ngrefosen njëra-tjetrës. Askush s'thotë dot saktë si nisi ndarja, që shfaqet vetëm kur loja e fëmijëve ndërpritet...

Fëmijët e atjeshëm luanim me topa prej lecke dhe mezi prisnin që të vinim ne, nga qyteti, me topa llastiku.

Ndaheshim në dy skuadra, herë fitonte njëra palë e herë pala tjetër, por grindeshim vetëm për gjëra jashtë loje. Fëmijët e Livadhëve merrnin nëpër gojë gjyshin tim. Me ca fjalë që s'ishin fëmijësh. Përballë furisë së fëmijëve të rritur të tyre, kur nuk fitonin, pasi me ta bashkohej edhe ndonjë Livadh i vogël që kishte fituar në skuadrën me mua, s'mbetej veçse të merrja topin prej llastiku dhe të ikja. Duke u betuar se s'do të kthehesha kurrë të lozja me ta. Le të luanin me topin e tyre prej lecke!

"Mirë ia bëtë Malëshovës...", e dëgjova me veshë Bari Livadhin, atin e tyre, matanë gardhit.

"Mos e prish gjakun! Prapë, me ata do lozësh, jo me mua, as me Bari Livadhin!" më tha im gjysh, kur ia rrëfeva. "Po topin lërua atyre, edhe kur ikën vetë! Topi për të luajtur është!"

Ç'të bëja me këtë gjysh?! Më dukej se më vështirë e kisha me të se sa me fëmijët e Livadhëve. Por, e kuptoja se kur pas dy a tre orësh më ikte inati, zbrisja i pari në fushën buzë përroit, përplasja topin dhe pas dhjetë minutash i kishe aty, tërë lukuninë e fëmijëve të Livadhëve! Niste loja sikur të mos kishte ndodhur kurrëgjë, sikur ishim të një barku, sikur edhe unë isha i Livadh. Në fund të ditës ua lija topin ta mbanin në shtëpinë e tyre. Dukej se virusi i gjyshit mu injektua edhe mua.

"Bota bën të sajën, njeriu të tijën. Ato gjëra që janë në dorë të robit. Të tjerat janë të Tjetërkujt. S'kemi pse ngatërrohemi për to, ne këtu poshtë..."

Im gjysh që shkolluar atje ku thuhej se një gur rrinte varur në qiell. E pyetëm edhe për Gurin, ai e dha një përgjigje, por vetëm kur u larguan prej tij, njerëzia u kujtuan se ndonëse nuk u kishte dhënë përgjigjen që prisnin, ata e besonin se në mos gur i varur në qiell, diçka prej qielli do ishte. Nga që gjyshi mbante me vete libra të rëndë, me kapakë të trashë dhe ishte thinjur para kohe, njerëzit besuan kur u hap fjala se ai shëronte njerëz.

Gjyshi ishte çudi e madhe

edhe për ne, nipat e mbesat e tij. Na përkëdhelte ftohtë, ca sekonda të shkurtra, ia ndjenim buzët në ballë si prekje, fshikje dhe aq. Mbeteshim gjatë duke vështuar fytyrën e tij të bardhë, si të pa shprehje, që ne rrekeshim ta lexonim si mundnim në pritje të asaj të qeshure të lehtë që i llamburiste në sy e në cep të buzës. Mezi prisnim ta dëgjonim kur i bënte nënës sonë pyetjen e përhershme:

"Ç'kemi andej nga qyteti? Mirë e kemi Mao Ce Dunin? Kinën e Madhe Popullore, mirë e kemi?!"

Përgjigje nuk priste, edhe pse këtë pyetje e bënte gjithnjë. Si për tu bërë më i kuptueshëm, shtonte pyetjen tjetër, e njëjtë edhe kjo, gjatë tërë jetës. As për të nuk priste përgjigje:

"Po këta tanët, të Mëdhenjtë e Tiranës, mirë i kemi?!"

Im-at dëgjonte e qeshte, mbyturazi, duke kundruar reagimin e atyre fjalëve te ne, fëmijët.

"Akoma s'keni ikur ju?! Ikni dë, ngjituni nëpër pemë. Hani fiq. Kokrrat e pjekura i hani vetë, tumbat na i sillni neve!" Ishte gjyshi që na drejtohej kështu.

Pasi gjyshi pyeste për Maon e Kinës Popullore dhe të Mëdhenjtë e Tiranës, ishte radha e babait. Të njëjtën pyetje, bënte edhe ai. Gjithnjë.

"Xha Bariun, mirë e kemi këtë?!"

"Ja tek e keni! Edhe juve u ka

marrë malli për të?!" ia bënte gjyshi.

Ne të vegjlit kthenim kokën andej. Sikur ta dinte që në atë moment flisnim për të, edhe Bari Livadhi shfaqej atje. Sikur mezi priste.

"Sa herë vijnë njerëz këtu, Bariu del atje! Në gatishmëri, se...popull është!"

Sapo njerëz të njohur e të panjohur ngjitnin të përpjetën për te Gjyshi, Bariu nisej për diku tjetër.

"Lere, është në punën e tij...", thoshte gjyshi. "Janë në punë, edhe engjëlli edhe shejtani. Me ne njerëzit, i bëjnë punët, me kë tjetër! Mirë ta kemi me Mao Ce Dunin se me Bariun e rregulloj kollaj unë...!"

Kur vinim ne, që na njihte prej bojës, Bari Livadhi dilte në ballkonin e tij, ulej në bisht e vështonte. Sikur nuk besonte që kishim ardhur te gjyshi, nga malli. Kur kishte diell të fortë, vinte edhe dorën mbi sy, si strehë. Orë të tëra rrinte ashtu, kur vinin njerëz të panjohur.

Gjyshi mbetej buzagaz, por s'ndjehej mirë kur kjo vëmendje e fqinjit binte në sy tek të ardhurit. "Hiqe, shejtani, hiqe! Shiko punën tënde, o njeri, ç'ke me jetët e të tjerëve?!", nanuriste qetësinë e vet. U printe të ardhurve: "Më mirë hyjmë nw shtwpi. Brenda rrinë melaqet, jashtë rri shejtani i përroit! Se edhe ai ka punën e tij..."

Që Bari Livadhi nisej për diku, gjyshi dukej se e gjente në atë librin e rëndë me kapak të rashë. Në atë libër thuhej se shkruheshin të gjithat e kësaj bote që dinte ai. Aty e gjente faqen e secilit. Pa libër, jeta s'vlen. I gjalli lexon ç'kanë shkruar të parët e tij. Ai që lexon, vetiu që shton diçka edhe nga vetja, por Ai atje lart i di të gjitha...Po hajde mbushja mendjen Bariut për këto! Dhe ne me të jemi, këtu, këtu poshtë...!"

TË PËRSHTATESH ËSHTË NJË GJË, POR TË BËSH EMRIN E MIRË DUHET PUNË

“Big Boss Services UK Ltd” është një firmë ndërtimi e ndërtuesve të përgjithshëm me bazë në Londër për t'i shërbyer klientëve në të gjithë territorin e mundshëm. Me mbi 15 vjet përvojë në industrinë e ndërtimit, “Big Boss Services UK Ltd” kanë një njohuri të gjerë dhe të thellë të asaj që është e mundur në shërbimet e përgjithshme të ndërtimit, mirëmbajtjes dhe rinovimit. Me përvojë në të gjitha aspektet e duhura të ndërtesave, misioni i tyre thotë Drejtuesi i kësaj Kompanie Gazmend Cufaj, “është të kryejmë punë me cilësi të lartë, në kohë dhe me çmime të përballueshme. Ne

ofrojmë një shërbim të plotë, duke u kujdesur për çdo fazë të çdo projekti ndërtimi që nga planifikimi deri në përfundim. Ekipi ynë merr përsipër të gjithë punën me kujdes, saktësi dhe efikasitet për t'u siguruar që ju të jeni të kënaqur me rezultatin përfundimtar. Nëse jeni duke kërkuar për ndërtues të përgjithshëm të besueshëm në Jlonderë e më gjerë, dhe klientëve u themi gjithnjë se keni ardhur në vendin e duhur.”

Kështu mirëbesimi është në çdo kohë. Edhe në kohë me diell, shi e dëborë, sikurse është këto ditë të Dhjetorit me temperatura nën zero dhe me

rënie të dëborës së bardhë. “Big Boss Services UK Ltd” është gjithnjë në drejtim të fjalës së dhënë dhe gjithnjë është në shërbimin parësor të klientëve. Së shpejti “Big Boss Services UK Ltd” do të organizojë analizën vjetore të kompanisë dhe për këtë rast do të ketë një mbrëmje festive për të gjithë stafin dhe angazhuesit e saj, ndaj të gjithë tashmë janë duke sfiduar motin dhe kohën, ditët me të ftohtë e me temperatura të ulëta, për të përcaktuar atë që është thelbësore realizimin e projekteve në kohën e duhur.

Edhe në fotografinë që shikoni, dy vëllezërit Cufaj,

nuk kanë pozuar thjesht për të treguar borën londineze në bagraund, por për të treguar se ata, si malësorë me origjinë dinë të përballen me kushte të tilla dhe të bëjnë më të mirën, duke ngritur e nderuar kodo dhe kurdoherë emrin eshqiptarit në UK. Në një bisedë të lirë me ta Mondit dhe Gazi na thonë njëzëri gati, “se vetëm me punë e përkushtim, krjoheh respekti dhe emri i mirë, dhe vetëm kështu u jepet përgjigjja e duhur ayre që përgojnë shqiptarët”. Pra, të përshtatesh është një gjë, por të bësh emrin e mirë duhet punë dhe vetëm punë e përkushtim profesional.

BIG BOSS SERVICES LTD” BOTOHET NË LIBRIN E NJË KISHE

Për herë të parë një kompani shqiptare përfshihet në librin memorial të një kishe në Britaninë e Madhe. Është kisha Metodiste East Finchley (EFM) që ka përfshirë punën dhe emrin e nderuar të Kompanisë “Big Boss Services Ltd”, në këtë libër që hartohet me rastin e 200 vjetorit të misionit. Puna e shkëlqyer që kjo kompani bëri në ambientet e kësaj kishe ka merituar tashmë jo vetëm vlerësimin publik por dhe memorizimin në këtë libër.

Kisha Metodiste East Finchley (EFM) është një kishë e gjallë me shumë për t'i ofruar komunitetit në të cilin ndodhet. Është pjesë e Barnet dhe Queensbury Circuit, i cili bie brenda Londrës dhe i përket asaj që quhet në Britani të Madhe, Rrethi i Kishës Metodiste. Kisha Metodiste East Finchley përmbush thirrjen e Krishtit dhe e jeton atë përmes adhurimit dhe misionit të saj. Ajo gjithnjë fton dhe bën ftesa të herëpashësme dhe më shumë për njerëzit që e quajnë veten metodistë.

Këtë vit Kisha po feston 200 vjetorin e Misionit Metodist në East Finchley. Kështu me këtë rast ata po organizojnë

shërbime dhe ngjarje speciale gjatë gjithë vitit për të shënuar këtë moment historik të rëndësishëm.

Në librin që do të botohet me këtë rast, në atë libër që është përfshirë edhe komoania që drejtohet nga biznesmeni Gazmend Cufaj, do të ketë edhe historikun e saj kishë. John Freeman konsiderohet se ka hapur për herë të parë Shoqërinë Metodiste në East Finchley. Ai krijoi një takim për lutje dhe shoqëri në Lincoln Cottage në cep të High Road dhe Strawberry Vale. Ndërsa

kisha u rrit, ajo u zhvendos në King Street, East Finchley në 1829 dhe në vendin e saj aktual në High Road në 1897.

Një sallë dhe dhoma shkollore u shtuan në 1908. Grupet brenda kishës kanë lulëzuar dhe kanë ndryshuar për të përmbushur nevojat e njerëzve dhe fqinjëve të saj. Motraria u formua në vitin 1906 dhe një Kishë Juniorësh në mëngjes filloi në 1937 për të plotësuar Shkollën e së Dieles.

Në vitin 1940, shpërthimi nga një minë tokësore dëmtoi çatinë, dritaret dhe organin. Ndërtesa e Kishës Primitive Metodiste (tani Teatri i Rinisë) u shkatërrua nga një bombë dhe kështu dy kishat u bashkuan. Në vitin 1953 ne mirëpritëm anëtarët e Kapelës së Rugës King, e cila ishte bërë një Mision Presbiterian që kur Metodizmi e la atë. Në

vitin 1948 u formua Këshilli Botëror i Kishave dhe, në valën e mëvonshme të ekumenizmit, EFM u bë një nga anëtarët themelues të Këshillit të Kishave Finchley (tani Kishat së bashku në Finchley - CTIF). Është përmes CTIF që ne marrim pjesë në mbledhjen vjetore të fondeve për Ndihmën e krishterë. Klubi i Grave të Reja (më vonë, Klubi i Grave) u krijua në vitet 1950 dhe në 1972 ne festuam 150 vjet Metodizëm në East Finchley.

Ndërtesa ka kaluar nëpër dy përshtatje të mëdha vitet e fundit, ku një meritë të jashtëzakonshme ka dhe puna e përkushtuar dhe profesionale e Kompanisë “Big Boss Services Ltd”. Brendësia e saj origjinale më tradicionale e Kishës Metodiste me një ballkon në pjesën e pasme të zonës së adhurimit dhe stola fikse, është shndërruar në një hapësirë mikpritëse, fleksibël, e aftë për t'u përshtatur me një shumëllojshmëri stilesh adhurimi dhe përdorimesh komunale.

“BIG BOSS SERVICES UK” LTD FESTON ARRITJET DHE URON TË GJITHË

Kompania e mirënjohur shqiptaro-britanike “Big Boss Services UK” Ltd që drejtohet nga biznesmeni i suksesshëm, Gazmend Cufaj, pati në fundvit 2022 një pritje ceremoniale dhe festive për të gjithë anëtarët e angazhuesit e projekteve të saj. Në një mjedis tejet festiv kompania dhe të pranishmit kishin një kohë fantastike argëtimi dhe festimi për të gjithë stafin. Megjithatë, ata kishin në respekt të festiviteteve dhe një ngarkesë konsideratash për profesionistët e Burimeve Njerëzore, që janë të gjithë ata që i kanë dhënë emrin dhe dinjitetin një kompanie të tillë të shumëkërkuar në tregun e saj dhe në mjedisin profesional britanik të shërbimit në aspekte që kjo kompani operon. Në një kohë kur dihet se më shumë se 78% e pronarëve të bizneseve dëshmojnë se kanë hasur probleme

që lindin nga një mbledhje e pa detajuar, drejtuesi i saj e kishte paracaktuar efikasitetin e festiviteteve dhe në prani të ftuarve e atyre që kanë dhënë një përkushtim në drejtime të ndryshme në ndihmë të ecurisë dhe proziviteteve. Drejtuesi i kësaj kompanie ndërsa organizonte këtë festivitet, theksonte se “Marrja e hapave të kujdesshëm për të shmangur problemet është e domosdoshme. Të qenit i ndërgjegjshëm për diversitetin e punonjësve dhe përpjekja për të balancuar përfshirjen, ndërkohë që sigurohet që njerëzit e dinë se nuk është e detyrueshme të marrin pjesë, është një linjë e mirë e vlefshme për t'u shkelur.” Në këtë mënyrë ai gjithnjë ka ecur dhe ecën me parimin “Mos harroni, jo të gjithëve u pëlqejnë festat dhe as nuk i festojnë në formatin e paracaktuar!

Dhe kjo vjen nga ajo që z Cufaj e afron me dëshirën më të mirë të lirisë së secilit dhe jashtë kodeve të tjera. Në këtë rast ka rëndësi dhe u shfaq qartësi rreth kodit të sjelljes dhe veshjes. Në një festivitet të tillë të gjitha kanë rëndësi për një mbarëvajtje të mirë.

Është e rëndësishme të ofrohen direktiva të qarta për sjelljen e duhur dhe kodin e veshjes. Përsëri, duke u siguruar që të arrihet ekuilibri midis të qenit polici argëtues duke e bërë mjedisin të përshtatshëm, të sigurt dhe gjithëpërfshirës për të gjithë. Nëse ofrimi i pijeve alkoolike mendon për implikimet, keni personel të barit që është vigjilent nëse ndonjë punonjës dehet dhe mos i jep falas gjatë gjithë

natës. Mbani mend, kjo është një festë e Krishtlindjeve në zyrë, jo një zvarritje në pijetore! Dhe mbani mend se do të ketë staf që nuk konsumon alkool për arsye personale ose fetare. Merrni parasysh shtimin e një aktiviteti kuptimplotë që strukturon ngjarjen dhe ka bonusin e shtuar për të sjellë vëmendjen e sjelljes së duhur të pjesëmarrësve në një mënyrë të natyrshme, më pak autoritative

BIG BOSS SERVICES
(UK) LTD
BUILDING CONTRACTORS

Instagram: [big_boss_services_uk_ltd](#)
Twitter: [@BigBossServices](#)
Facebook: [BigBossServicesUkLtd](#)

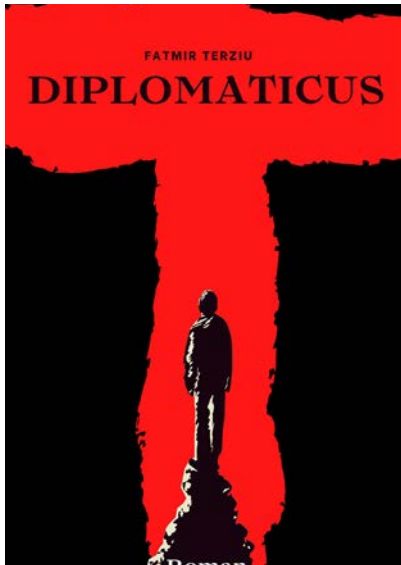
OUR SERVICES INCLUDE:

Guttering	PVC Windows	Plastering
Painting	Loft Conversion	Carpentry
Decorating	Extensions	Roofing
Power Clean	Kitchen Fitting	Brickwork
Scaffolding	Bathroom Fitting	Tiling

Tel: 020 8591 9198
Mobile: 07747 143 704 / 07883 029 474
Email: bigboss.services@yahoo.co.uk
website: www.bigboss-service.webs.com
UTR: 7168616298
CRN: 8344897
VAT NR: 215642524

Shesim apartamente në Durrës, Tiranë dhe në zonën e plazhit deri tek Mali i Robit
Kontakt: 07883029474 dhe 00355685309800

TAKAT KOLLITEN SI KOLLË E MIRË

(Fragment nga romani
"Diplomaticus")

Ajo ishte gjëja e fundit. E fundit! E blera nga paratë e karburantit të dhënë për fushatë nga Ministria e Brendshme, i dukej ende si një blerje pa faturë. Fundja ishte një kravatë. Një kravatë pa faturë. Kishte blerë një kravatë pak kohë më parë, por i kishte ngecur në një kamardare.

- Ah, ajo kamardare? – pëshpëriti diçka më shumë me vete, por që nuk u kuptua as nga vetë ai, ndërsa ia ndërprente atë që nuk dihej se çfarë ishte disa çafka të bëra shuk pas njëra tjetrës në një valle të mistershme ajrore. Aq më keq sytë iu ngulën në fundin që bashkonte ato kofshë çokollatë me ndarjen e thelsuar nën tanga. E pa në sy dhe nuk dalloi asgjë më shumë se një grimcë deti në sytë e saj. Eh, tashti kishte hall tjetër...kishte në mend hallin e asaj kamardareje. Ishte kamardarja që e nxorri tek bregu i shtetit fqinj te Adriatikut. Kamardarja që e bëri me para. Me të vërtetë nuk ishte diplomat, por ama ndihej më shumë rehat. Para bëri me thasë, dhe askush nuk e bezdiste.

Tani? Eh, tani... - "Eh, ajo kollare, nuk vjen më", foli ai me vete. "Ç'më duhej mua të jepja gjithë ato pare? Ç'më

duhej mua kjo punë e diplomatit? Apo mos vallë kollarja që më ngeci në kamardare, ishte një shenjë e keqe? Kot! Kot, nuk thoshte gjyshja ime, kur ia shkelnim fustanin, "pështy more, se s'dua të më zërë ndonjë gjë, pështy tre herë tutje". Si nuk pështyva xhanëm? Edhe po të pështyja, fundja, ajo pështymë me atë erë, aty në breg të Italisë, do të më kthehej në fytyrë..."

Ditën kur e bleu iu rikujtua pikërisht kamardarja. Ah, ajo kamardarja! Nuk e di pse iu ngul aq shumë në tru, e i përsëritej hera-herës. Por, nuk ishte thjesht ajo kamardare. Ishte diçka tjetër e ngjashme...

Ishte ai artikull që dëgjoi herët në mëngjes nga ekrani, kur Bashkim Hoxha lexoi titujt e gazetave në emisionin e tij të përditshëm: "Kamardarja diplomatike e opozitës për Brukselin, i shpëton pozitës fytyrën nga pafytyrësia e dhënies së një statusi, kur një vend qartazi nuk e meriton...".

- "Si guxojnë, të shkruajnë vallë kështu? A janë xhanëm atdhetarë këta? Çfarë gazetarucësh? Pale, ky djali i këtij mikut tim, estradaxhiut të Lushnjës? Ama u bë dhe ky, de, u bë?" Kështu u përtham në mendime, ndërsa njërin sy e kishte nga kollarja, e tjetrit i hapte kënd andej nga gjoksi i shitësës që paloste dhe paketonte kollaren tjetër.

"Kamardarja?! Po sikur të ndeshen me një të tillë? Shihja, mor Zot, aman, shihja ç'gjoks që ka? Ec pastaj e mbaje veten? Fundja tani nuk jam më diplomat. Kjo është dita e fundit. E kjo kollare do të mbetet kujtim. Kur të varet në qafën time, do të kujtoj patjetër, edhe këtë kamardare gjoks, edhe atë të asaj m... gazete, që u bë zeher, por edhe atë kamardare që më zuri e ma bëri cop atë kollare

në breg të Italisë. Ah, sikur të na e kishin dhënë statusin? Ndoshta do ta dridhja edhe unë. Pse ore fundja, diplomat jam unë. Unë dhashë para të bëhem i tillë. Politika? Në djall të vej.

A nuk thuhej kështu, kur zihej në gojë ajo batuta e Qife Kapartonit? Qife Kapartoni ishte personazhi që na rriti. Kështu ishte bërë ai përditësia jonë e fëmijërisë. Dhe ne për çdo sajësë ia ngulnim Qife Kapartonit, llafin. Edhe atëherë kur foli piktori Xhemal Lufta, dhe duhej lënë pas harresës për Qeverinë e diktaturës, në kohë të murhimit, ne ia veshëm se "Qife Kapartoni, na tha "e dimë që peshku qelbet nga koka, por ky peshk është qelbur edhe nga koka, edhe nga bishti...". Ah, sikur ta kisha shpikur një mesele si ato të Qife Kapartonit?

Fundja çfarë ndryshimi do të kishte? Madje edhe kapartoni pa kamardaren s'do kishin kurrë kuptim. E sot do të isha akoma me kollaren e diplomatit. Dhe pastaj e shihte kjo kamardarja...". E shihte kjo kollare, si do të vardisej e tundej lart e poshtë kësaj xhungle asfalti, ku takat kolliten në çdo stinë të vitit, si të jenë me kollën e mirë. Dhe kjo kollë e mirë në këtë ishull tashmë kishte ilaçin tjetër më vete. E shihte si atë ditë atë pasnajë të mishtë, që kurë nuk do ta bënte të trishtë. Butësia e atyre këmbëve ndoshta fliste e fliste më shumë se ajo që i strukej në thellësi, e që mbahej fort prej dhëmbëve. E shihte...

2. Po, po e shihte. Se mos është koha e 1937-ës? Apo mos vallë është si puna e asaj gazetës "Hull Daily Mail"? Po pse kjo puna e gazetave, dreqi e mori? Pse? Ajo ishte thjesht një gazetë arkive. A nuk ishte kështu "Hull Daily Mail"? Po ishte e shtunë e 24 prillit 1937. Atëherë këta kamardare ndoshta nuk ishin kështu, por ama... Çfarë ama? Fundja jam burrë. Edhe ata

ishin burra, apo...? Ndoshta ishte koha, ndoshta vendi..., ndoshta ligji tjetërllor? Ama gazeta shkruante se shteti e kishte nxjerrë atë ligj atëherë: "Vazhdim i Ligjit për Gratë muslimane: Të zbulohen!". Dhe kush apo cila refuzonte, ndodhte siç ndodhi me atë lajm në atë gazetë të "Hull Daily Mail"? "Një kryetar i famshëm shqiptar e ka qëlluar për vdekje drejtuesin e një patrulle policie, i cili u përpoq të zbulojë gruan e tij, sipas një raporti nga kufiri shqiptaro-Jugosllav. Në përputhje me ligjin e lëshuar nga Këshilli i Lartë i komunitetit musliman të Shqipërisë, Qeveria ka ndaluar mbulimin për gratë, dhe oficerët e policisë janë dërguar jashtë për ta zbatuar atë.

Hajdar Shaban beu, kryetar, thuhet se ka refuzuar të lejojë që gruaja e tij të ecë e zbuluar, dhe kur një oficer i policisë i doli para dhe tentoi ta zbulonte fytyrën e saj, burri i saj është raportuar të ketë qëlluar atë duke e lënë të vdekur. Ai tani është nën arrest, së bashku me të edhe gruaja e tij, si shkak të incidentit."

"Dhe ja ç'ndodhi? Ai u bë lajm në gazeta. Dhe lajmi qarkulloi botën, erdhi në Londër, edhe në Hull, madje edhe gjetkë. Ja u bë i Madh, ai burrë, guximtar, pa e ditur as vetë. U bë emri i tij kryefjala e burrërisë.

Kryefjala? Po sot është kohë tjetër. Lajmet? Lajmet ikin për pesë sekonda anembanë. Është kohë dixhitale kjo, nuk është si ajo kohë. Fundja edhe kjo le të mbulohej pak. Pse m'i nxjerr ato kamardare ashtu sheshit?"

Dhe ndërsa pagoi kravatën, ashtu me një kënd të lirë për syrin e djathtë, ai u përshëndet dhe doli nga banaku i pagesës. Shitësja e përshëndeti dhe e pyeti njerëzisht: "A ndjeheni mirë?" "Oh, më falni, mirë ndjehem, kam pak hutim të brendshëm, ndërroj punë së shpejti. Ndaj, ndoshta jam disi..."

ENDE ME MENTALITET E FRIKSHËM

Grushti që goditi Prof. Dr. Sali Berishën, pa përmendur ish-Presidentin, ish-Kryeministrin, apo Liderin e Opozitës, Kryetarin e PD-së, rrëfeu jashtë dhe brenda perdes së shoqërisë së sotme se ka ende shtresë të padukshme komunizmi, konfrontizmi, ateizmi, e mjaft forma të tjera të ngjashme. Kjo ka mbetur një simptomë e të menduarit të sotëm. Dhe natyrisht që është një mënyrë e çuditshme e të menduarit. Kjo është ajo që ndodh kur burimet e mëparshme të autoritetit moral janë zhdukur, ose tretur. Dikur ishte Zoti, të cilin komunizmi e grisi në librat e Shenjtë dhe e zëvendësoi me ato fillit të kuq, ose ndonjë formë humanizmi, si “bijaria, mirësjellja e tij”, që ndikoi në pikëpamjet tona morale. Por në të tashmen tonë nihiliste, relativiste, ne nuk kemi asgjë përveç, me sa duket, një apel për kalendarin e datën e ditës që jetojmë dhe anashkalojmë pa e kuptuar. Nëse ende tek ne ndikon ateizmi i detyruar dhe mungon feja, sidoqoftë me atë që thuhet se “Feja e shqiptarit është Shqiptaria” ajo që kuptohet dhe mund të thuhet, apo dhe mund të përshkruhet është vetëm si feja e “përparimit” shqiptar “alla-pakohor”.

Dhe në një skenar të tillë, në një mjedis të tillë rilindin dy kampet. Dy kampet kanë më shumë për t'u kuptuar se sa për ti kuptuar. Janë të kënaqurit dhe janë të dhembshurit. Por me sa duket, kjo e fundit na mëson më shumë se është e njëjta histori e vjetër sot: kujdes nga të dhembshurit, ata që nxitojnë të kritikojnë e të bëhen pjesë e dhimbjes në absurd të historisë. Ashtu si shprehja “ana tjetër e historisë”, kjo lutje për “ndëshkim” të autorit zbulon një moral që bazohet në kotologji, asgjëshmëri, në larje të gojës, për hir të faktit, për faturë të kolltukut, për llogari të kohës. Kjo është ideja se kalimi i kohës çon në

mënyrë të pashmangshme drejt politikës gjithnjë e më regresive, fallso, jo reale, e kotë dhe shtirëse.

Dhembshuria e pasinqertë, agresive e dukshme, e frymëzuar nga kotësia dhe kotologjia ky është një ves i përjetshëm njerëzor. Ditët e fundit është bërë e njohur me neologjizmin ‘virtyt-sinjalues’, do të thosha në gjuhën e gjyshes sime “qoftë për të mirë!?” Dhe për t'u kthyer edhe më tej, Niçe ku shkroi në “Njerëzore, shumë njerëzore” (1878): ‘Kur shprehjet e keqardhjes e bëjnë njeriun fatkeq të vetëdijshëm për këtë epërsi, ai merr një lloj kënaqësie nga ajo, imazhi i tij për veten ringjallet.’ Dhe kështu mund të kuptohet edhe reagimi i krerëve të institucioneve të pushtetit menjëherë pas grushtit. A ka sinqeritet në to? A është kjo në anën e kohës, faktit dhe realitetit?

Tani është krijuar një version i ri i frazës “në anën tjetër të historisë”. Ajo vjen nga një rrëim gjithnjë e më të tërthortë në të shkuarën, gabimet, inskenimet dhe mjaft të ngjashme. Në një pikë të tillë të dyja kampet na infomojnë padashje se njerëzit duhet të zgjidhin veten. Dhe ndërsa dhimbja shkon përtej asaj që duhet të kritikohet si krim, shfaqen kartela, shënime mentale, anashkalim nga realiteti dhe qasje mesquine të grushtdërguesit me qëllim të paramenduar. Nëse kjo ndodh si mund të ekzistojë thirrja që dëgjohet nëpër dhembë ‘Bashkohuni me shekullin e 21-të.’

Në anën tjetër është dhe një paradoks tjetër. Ai është vetvetishëm paradoksi i liberalëve ‘të dhembshur’, të virtutshëm, të vetëquajtur si të tillë, të cilët sillen në mënyrë çnjerëzore ndaj të tjerëve. Edhe ai është i kahershëm. Diku kam lexuar të thuhet “Nëse besoni se keni sigurinë e duhur dhe morale në anën tuaj dhe se armiqitë tuaj nuk

janë thjesht budallenj, por në të vërtetë të këqij, atëherë duket se mund t'i abuzoni, ndëshkoni dhe anuloni ata me një ndërgjegje të pastër.” Po sa është kjo e kuptueshme? Si mundohet kuptohet kjo ndjenjë? A është kjo një nxitje, apo një nxitim?

Në të tre këto pyetje që dalin vetvetiu, kupthet se përgjigja është një se një nga ndjenjat më të frikshme të kohës sonë është nxitja për të ‘të qenë të sjellshëm’. Kjo në vetvete fsheh dy të vërteta të pakëndshme. E para është se “klasa e kujdesshme” shpesh shqetësohet më shumë për t'u dukur mirë, sesa për të bërë mirë në të vërtetë. E dyta është se ata në grupin “të jenë të sjellshëm” shpesh nuk janë vetë shumë të sjellshëm. Ne e shohim këtë lukuni të dhembshurisë së dukshme në veprim në krizën e sotme e të gjithanshme të fenomenit integruar, edhe pse fasada e Këshillit të Europës zbriti, në të njëjtën ditë me një protestë të lirë e demokratike në Tiranë, në të njëjtën kohë kur ajo duartrokitej dhe grushtshtrëngohej ishte dhe goditja e grushtit ndaj Liderit të Opozitës në detyrë e sipër, në të drejtën e tij të përcaktuar me ligjin demokratik. Grushtdërguesi i parapërgatitur, për përdorimin e këtij krimi të shëmtuar, është dënuar ashpër si një person me të meta mendore. U nxitua deklarata shëndetësore, a ku di unë dhe sipas gjasave u thanë shumë fjalë në ekrane e në prani të kamerave e mikrofonëve, apo dhe në rrjetet socilae, e kjo ishte padyshim thjesht një zgjedhje fjalësh të dykahshme, jo e mençur dhe nxitëse. Por të paktën Kryetari i PD-së, dhe tërë Opozita, kanë shprehur hapur shqetësimin për këtë qeverisje, për këtë fasadë qeveritare, dhe për një çështje si korrupsioni e largimi i të rrinjve nga vendi, për të cilën shumë votues janë jashtëzakonisht të shqetësuar. Në të kundërt,

shumica e klasës politike hezitojnë të flasin për këto probleme, nga frika se mos duken të pamëshirshëm me ata që i vunë nëpër lista dhe preferojnë të marrin rrogën e të heshtin.

Kjo do të thotë që shumë të votuar, shumë të tillë nëpër zyra e të lidhur me zyrat, apo dhe të tjerë në kahje të tilla e jo të tilla, përdorin pandershmëri të plotë. Në një situatë të tillë zërat u shtuan javën e kaluar, për shembull, për prishjen e një resorti, që sipas fakteve qëndronte i ligjshëm deri në momentin kur mbi të u vendos dinamiti shtetëror. Zërat u bënë bashkë dhe lidhja e tyre ishte me fjalën e lirë, pasi prona i takonte një grupi që ka në veprimtarinë e vetë disa media të shkruara, online dhe vizive. E gjitha ishte në fakt një dhimbje, ndërsa puhuri shkumbonte me forcën e dinamitit një obket që kishte të gjithë faturën e ligjit për të mos ndodhur kështu. Kjo injoron, anashkalon ose kundërshton qartë faktin se shumë nga problemet aktuale nuk mund të mbyllen me forcën e dhembëve të fadromave të shtetit në një objekt, që tashmë u konsiderua ndryshe nga të dy anët. Shumë janë objektet që marrin lejen nga zyrat për një mur e më pas bëhen pallate dhe biznese në qendra urbane, e këtu nuk ka fadroma, nuk ka paligjshmëri. Kjo paaftësi për t'u përballur me të vërtetën për këta fatura dhembësh me fadromën e shtetit është simptomatike e të njëjtit ngurrim për t'u parë si i padobishëm në vendin tënd, me një shtet që fshihet pas heshtjes mbi bandat e kujdesit në zyra e jashtë tyre. Në të dyja rastet, imperativi për t'u dukur i kujdesshëm i tejkalon të gjitha.

Mentaliteti ‘të jesh i sjellshëm’ është gjithashtu shpesh hipokrit. Kjo u demonstrua gjerësisht para disa ditësh kur një ekspert i sigurisë foli që “grushti ndaj Sali Berishës mnd të jetë edhe një skenar nga vendet jo-mike”.

GËZUAR 2023!

URIMET MË TË MIRA SHQIPTARËVE

From

Mahmud Şiringül

Hilal Food Centre Kilburn High Road

“GËZUAR 2023!” “HILAL FOOD CENTRE”

Supermarketi “Hilal Food Center” uron të gjithë klientët, miqtë dhe të tjerët “Gëzuar Festat e Fundvitit”. Uron që viti i ri 2023 të jetë viti i shqiptarëve kudo ku ata jetojnë nëpër botë. Ky supermarket prej kohësh është bërë një qendër ku gjendet respekti ndaj shqiptarëve. Pronari i këtij supermarketi, është thajse një mik i pandashëm me të gjithë. Mahmudi mbetet simboli i Njeriut dhe tregëtarit të dashur për shqiptarët. Njeriu gjithnjë e ka një arsye në tërë udhën e tij të fiksojë atë që lidhet me përditësinë, me ushqimin, si bazën kryesore të qasjes së një detyrimi familjar për një shëndet dhe jetë më të mirë, më cilësore. Dhe këtë në Londër, natyrshëm e krijon nga lidhjet dhe sjelljet, cilësia dhe kultura e sërimit tek “Hilal Food Center” në Kilburn High Road. Ai tashmë është Supermarketi i dashur i shqiptarëve. Dhe këtu pronari i tij Z. Mahmud gjithnjë është i gatshëm dhe mjaft human në ndihmë të të gjithëve. Ndaj këtu çmimet konkurrojnë, cilësia është e garantuar.

Respekti dhe rëndësia

Ndaj, Supermarketi “Hilal Food Center” është i rëndësishëm për komunitetet që u shërben. Ushqimi është i nevojshëm kudo për të gjithë dhe këtu hyjnë supermarketet. Sa më shumë që keni në qarqet apo provincat tuaja, aq më shumë konkurrencë keni, gjë që ul çmimet (sidomos për artikujt me cilësi më të lartë që gjithashtu tregohen mirë). Ekipi që keni bashkuar do të përcaktojë nivelin tuaj të shërbimit ndaj klientit, mënyrën se si menaxhohet inventari në të gjithë dyqanin dhe kulturën e përgjithshme (si ndihen të gjithë në dyqan për menaxhimin e sipërm, punët e tyre etj). Shumica e supermarketeve tani shesin të njëjtat produkte organike - / konvencionale kështu që ju duhet të keni një ndryshim në lidhje me biznesin tuaj sesa

konkurrentët tuaj.

Sukseset e “Hilal Food Center”

Shumica e bizneseve përqendrohen në zinxhirët e furnizimit dhe kërkesës. Por “Hilal Food Center” tregon se gjithmonë do të ketë klientë (të gjithë duhet të hanë). Nevojat e “Hilal Food Center” drejtohen nga dy faktorë kryesorë: koha dhe të

ardhurat e disponueshme.

E shkuara u dha njerëzve më shumë kohë sesa para, kështu që të gjitha sa më sipër u ndryshuan në vetë-shërbim. Komunikimi modern ka rikthyer sistemet e porosisë dhe shpërndarjes. Shërbimet tek “Hilal Food Center” përqendrohen në bërjen e njerëzve për të blerë me ta dhe jo në dikë tjetër. Ata kanë prodhime si buka dhe qumështi afër kostos në

mënyrë që të mos humbasin klientët. Kuponë për t'i bërë njerëzit të ndihen mirë me blerjet e tyre. Shumica e njerëzve nuk kanë kohë të bëjnë pazar. Të kesh një supermarket që mbarat fruta dhe perime të freskëta është treguesi numër një i shëndetit të një lagjeje. Dhe këtë e gjeni tek “Hilal Food Center”, ku shërbimet dhe produktet e tij janë tregues i rëndësishëm të shëndetit financiar dhe fizik.

DAILY FRESH HALAL MEAT AND FRUIT

HILAL FOOD CENTRE

International Food Centre

318-324 Kilburn High Road,
London, NW6 2QN
020 7372 1059

VEAL
SPECIAL
OFFER

